

Camille of het onderaardsch gewelf : zangspel

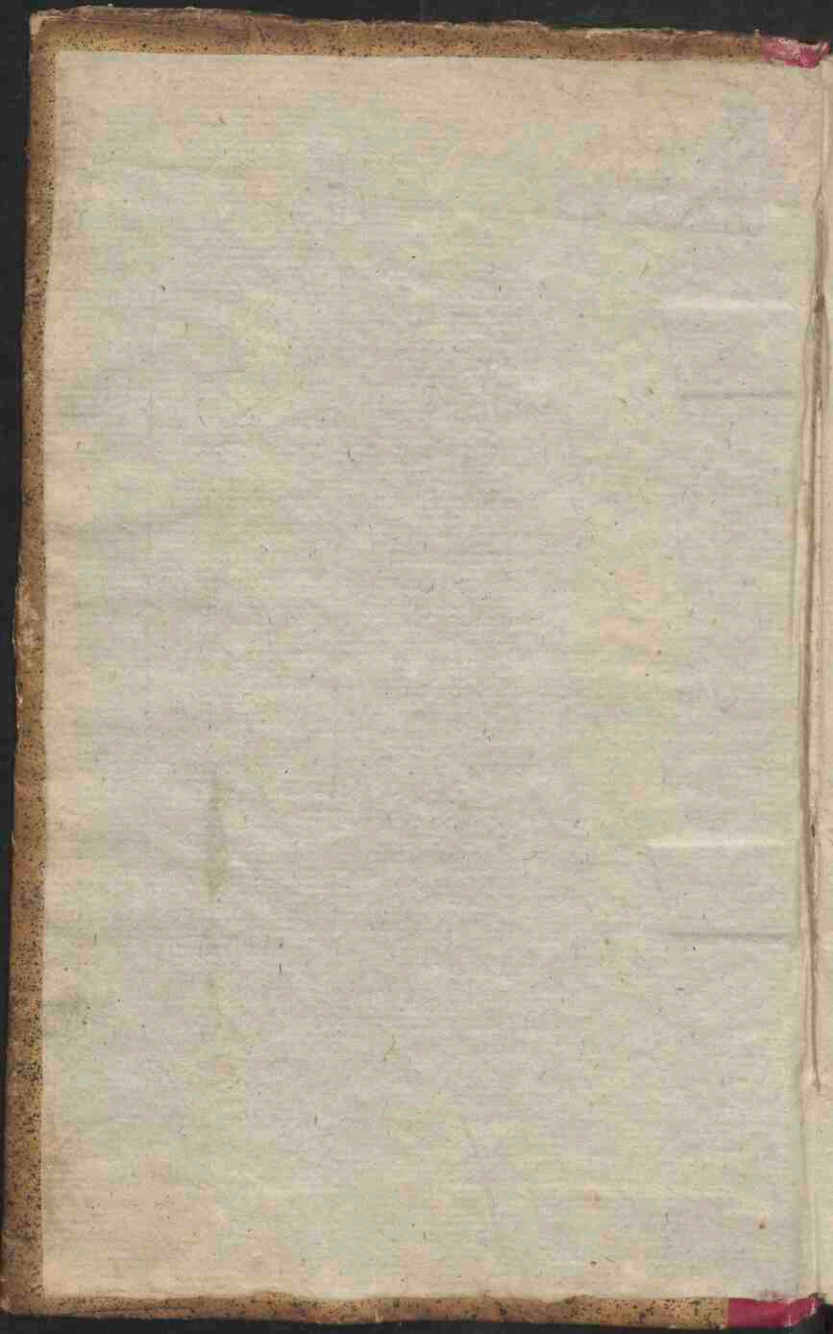
<https://hdl.handle.net/1874/368381>

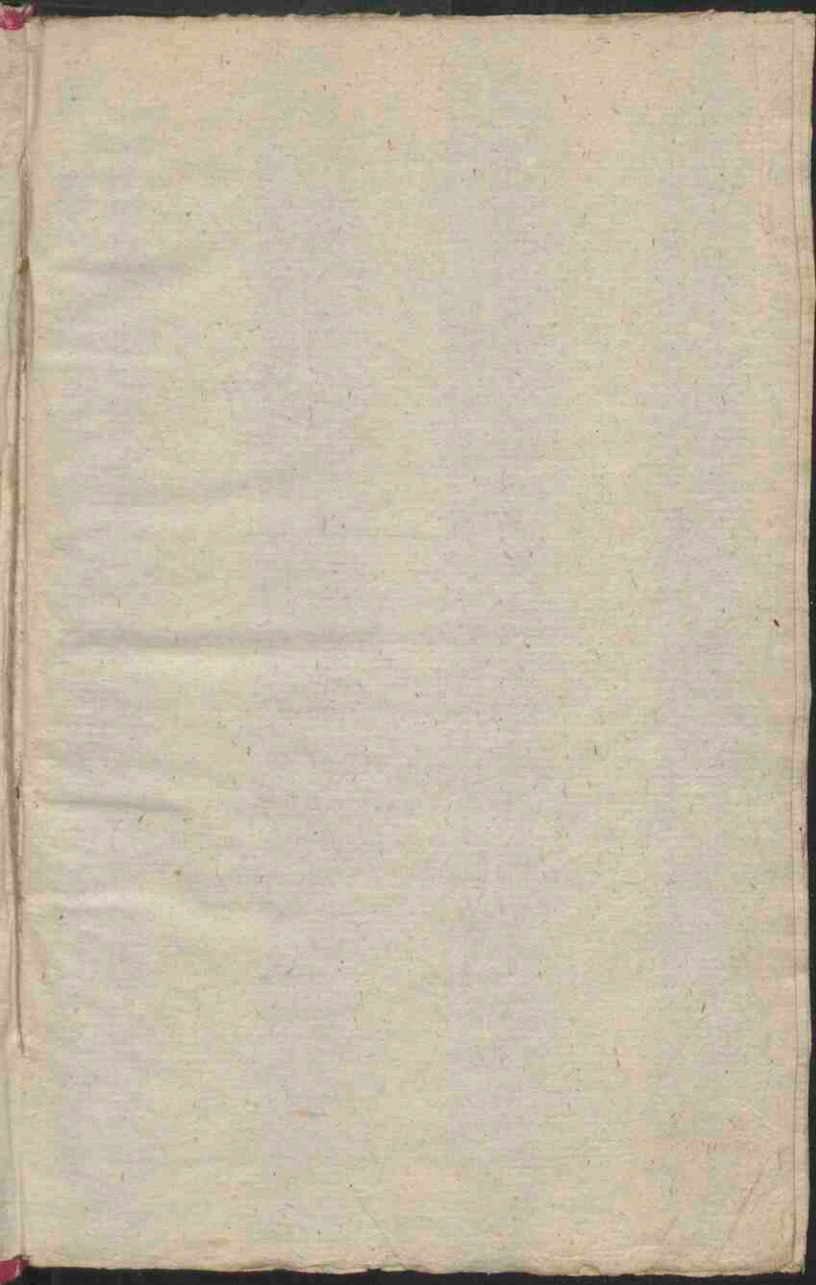
*Dr J. te Winkel
N. 134 a*

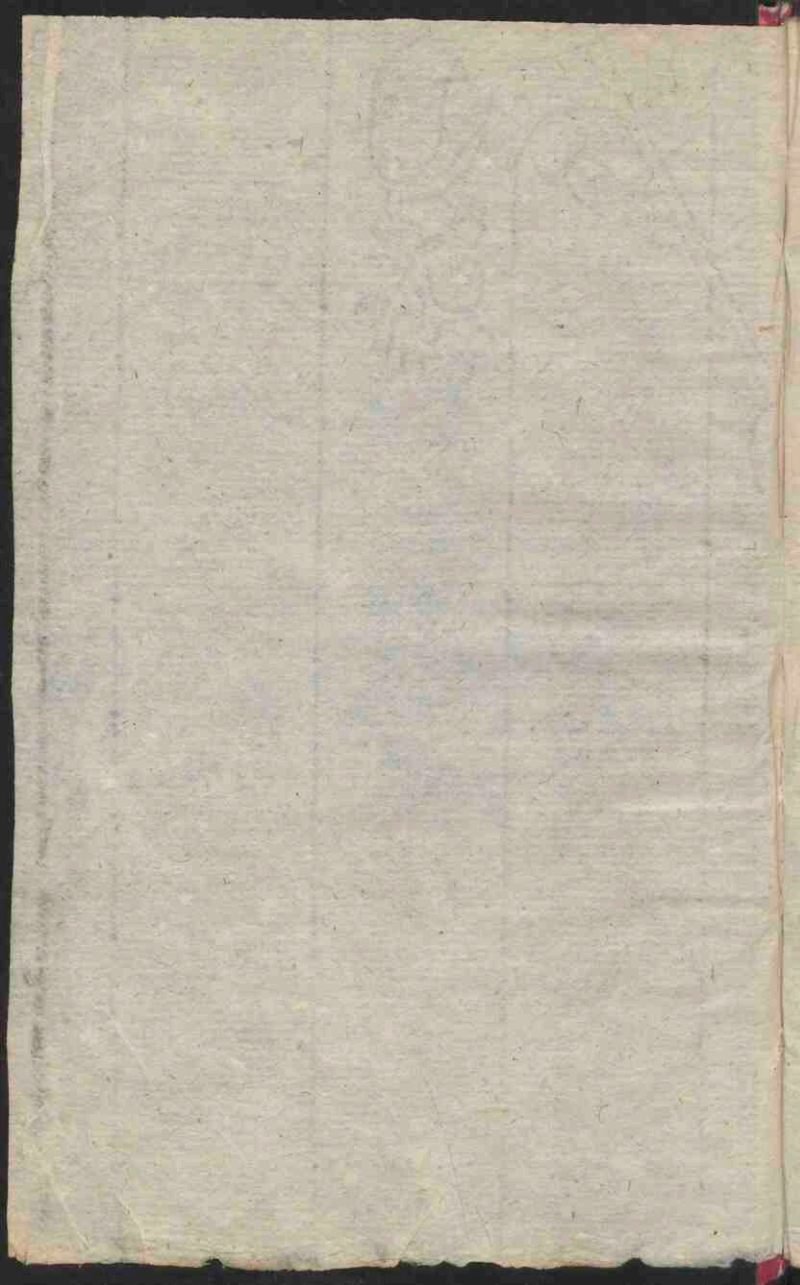
Tooneelstukken

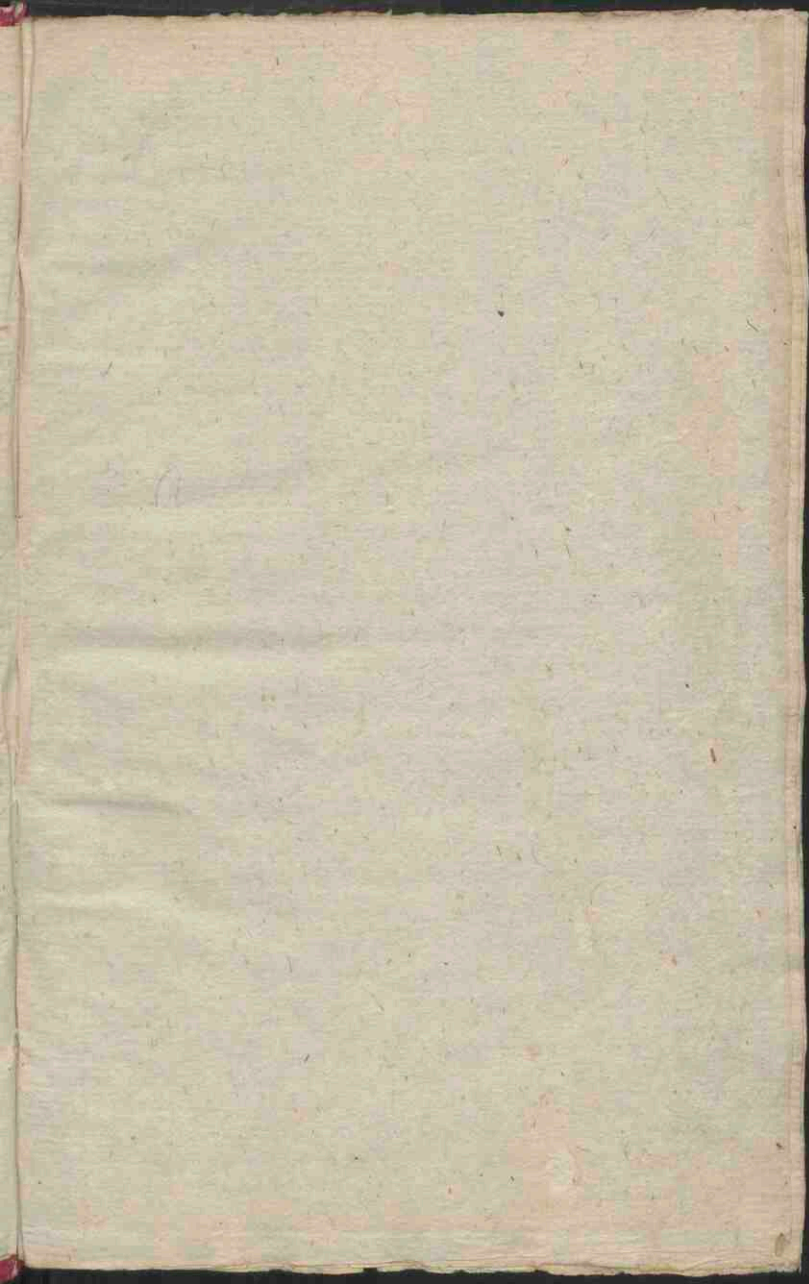
Te WINKEL

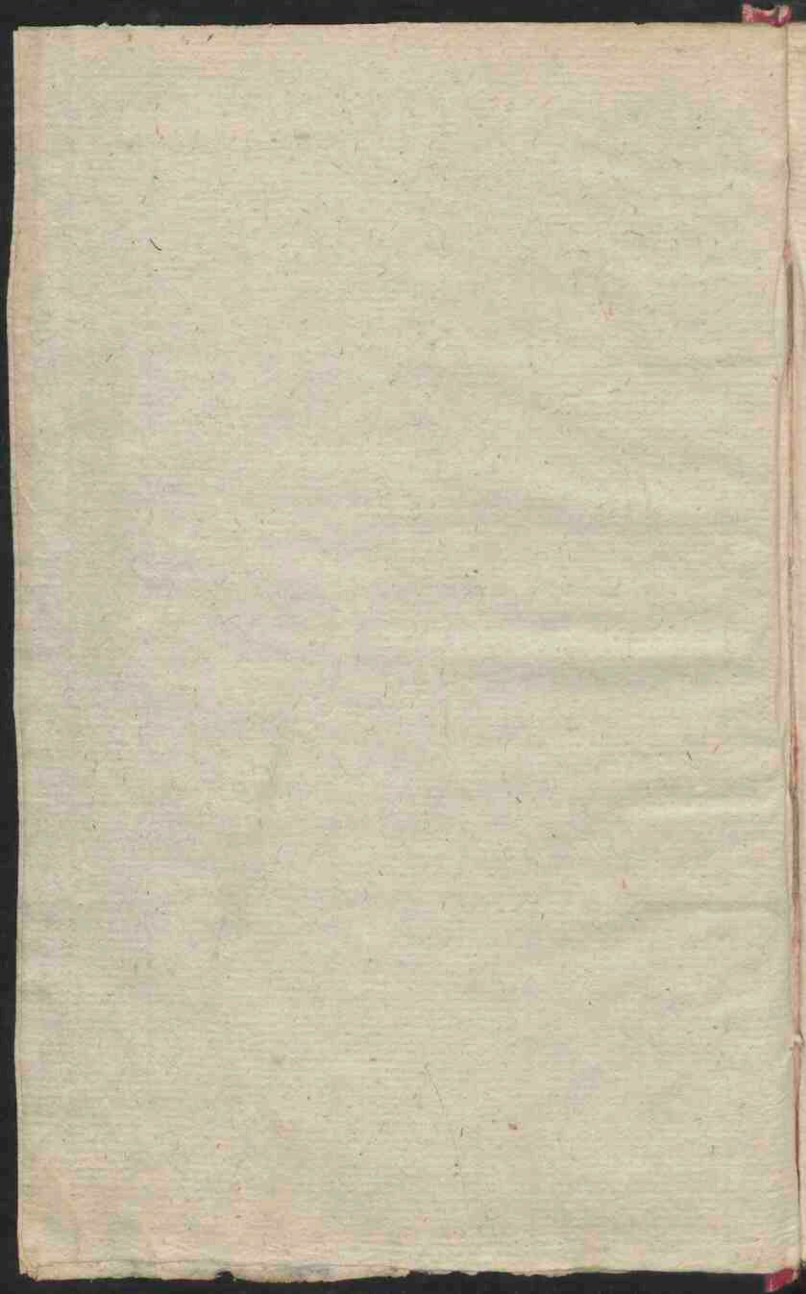
No. 433

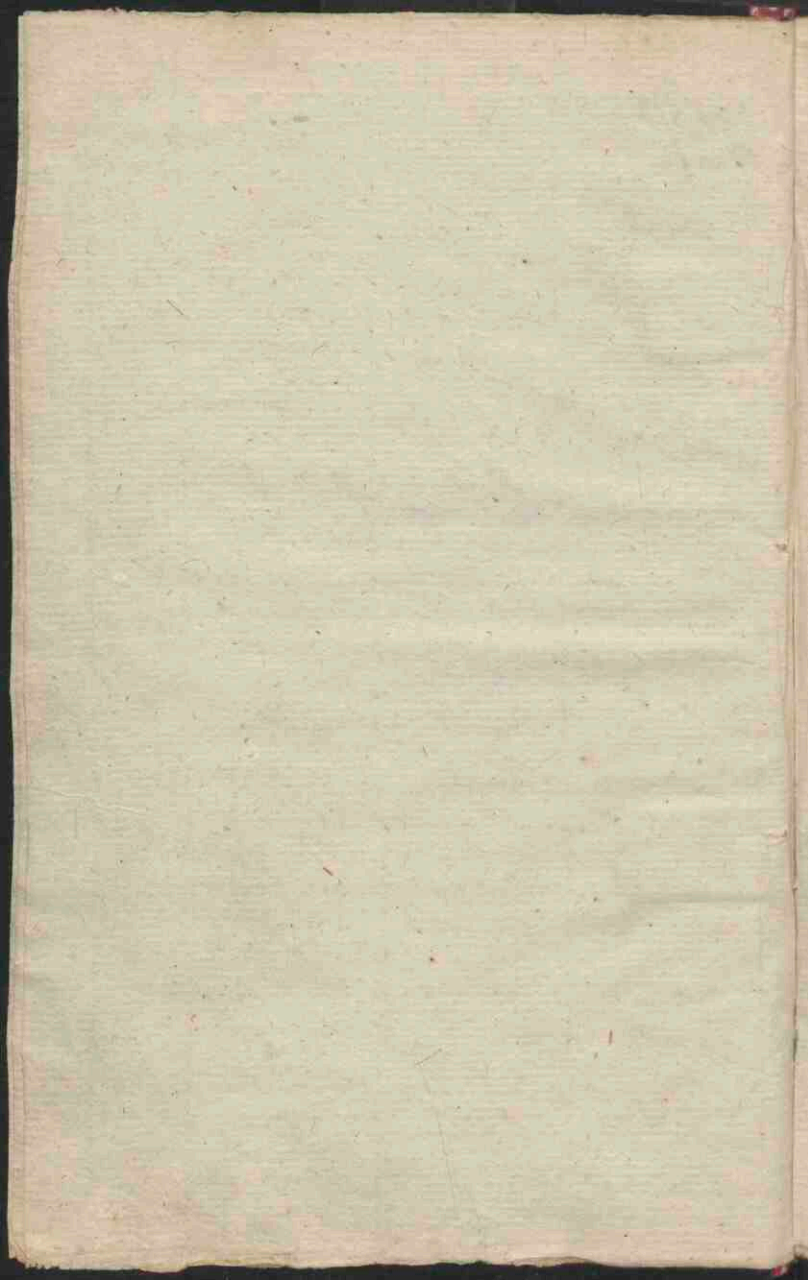
137

C A M I L L E,

OF

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

C A M I L L E,
O F
HET ONDERAARDSCH GEWELF.
Z A N G S P E L.

C. A. M. I. L. E.

OF

HET ONDERAARDSCHE GEWELT.

N. W. G. T. A.

C A M I L L E
OF

BIBLIOTHEEK
NOORD-BRABAND

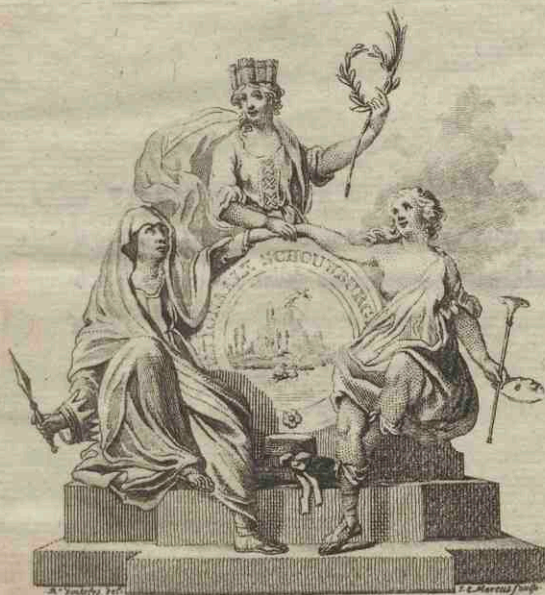
HET ONDERAARDSCH GEWELF.

Z A N G S P E L.

GEVOLGD NAAR HET FRANSCH.

DOOR

N. C. BRINKMAN, *Wed. C. VAN STREEK.*

TE AMSTERDAM, BY

J. HELDERS en A. MARS. 1796.

Met Privilegie.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

C A M I L L E

NET ONDERAANDSCHEN GEWELT

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

DE K A N D E P E A

Geen Exemplaren zullen voor echt gehouden
worden, dan die door den *Secretaris* van
den *Nationaalen Stads Schouwburg* ondertekend
zyn.

W. J. L. Averkorn
W. J. L.

P E R S O O N E N.

CAMILLE, *vrouw van den Hertog* ALBERTI.

DE HERTOG ALBERTI.

ADOLPHUS, *zyn zoon.*

LOREDAN, *zyn neef.*

FABIO, *knecht van* LOREDAN.

MARCELLIN, *een soort van tutaman.*

LAURETTE, *zyne bruid.*

STROZZI, *knecht van* ALBERTI.

Verscheide KNECHTS.

GARRIGA, *een herder.*

EEN BEVELHEBBER.

LYFWACHTS.

Het Tooneel verbeeld een oud kasteel dat zeer bouwvallig is, en sinds verscheide jaaren niet bewoond werd, het ligt in een groot bosch.

Alberti heeft een goude ketting om den hals, waaraan een sleutel gelyk een wapenschild vastgemaakt is, die hy in zyn borst verborgen heeft.

C A M I L L E

OF HET

ONDERAARDSCH GEWELF.

Z A N G S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

Het Tooneel verbeeldt een groot voorhuis; de muuren zyn zonder behangfels, en gedeeltelyk bedekt met eenige groote Famieljeschilderyen. 'Er is geen ander huisraad; aan de eene zyde zyn twee deuren, waarvan de eene weinig zichtbaar is; aan de andere zyde is een groote deur, door welke men naar Alberti gaat: zy hebben allen slooten en grendels die stroef en kraakende toegaan. Het is agt uren des avonds, en duister.

E E R S T E T O O N E E L.

LOREDAN, FABIO; *de eerste heeft een monteering. rok aan; de tweede is gekleed als een reiziger; beiden hebben zy laarsen aan. MARCELLIN geleidt hen.*

LOREDAN.

Gy wilt ons dan wel eene schuilplaats vergunnen?

MARCELLIN; *(met goedaartigheid.)*

Gy keert naar Napels terug; gy zyt op uwen weg verdwaald; uwe paarden kunnen niet meer voort; het re-

2 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

gent hard; 't is byna nacht, en 't komt my voor, dat gy braave lieden zyt, dus ben ik te menschielvend om u eene schuilplaats te weigeren.

LOREDAN.

Wy hebben al een geheele poos in 't kasteel rond gedwaald; het is groot.

MARCELLIN.

Ja, maar de helft is 'er reeds van vervallen.

FABIO.

En 't geen overblyft?

MARCELLIN, *vertrouwlyk*.

Zal ook schielyk instorten.

FABIO, *van schrik beevende*.

Achl ach!

MARCELLIN.

't Was eertyds een oud Klooster, dat men verlaaten heeft; 'er waren groote gaanderyen — groote zaalen — groote onderaardsche gewelven. . .

FABIO.

O! ô!

MARCELLIN, *geheimzinnig*.

Men zegt zelfs dat 'er spookten waren.

FABIO, *zeer verwonderd*.

Dat 'er spookten waren. . . en gy woont hier?

MARCELLIN.

Niet langer dan sinds een jaar, en dit was wel het langste van myn leven.

FABIO.

Ik geloof het.

L.O.

LOREDAN.
In qualiteit van?...

MARCELLIN.

Eerst in qualiteit van tuinman; maar vermits 'er geen tuin meer is, zoo gaf men my de plaats van hofmeester, om voor de meubelen te zorgen; maar nu 'er geen meubelen meer zyn; zoo maakte men my rentmeester, om de inkomsten te ontvangen; maar vermits 'er nu ook geen inkomsten meer zyn. . . .

LOREDAN.

Wat doet gy dan nu?

MARCELLIN.

De liefde! neem het my niet kwalijk! de liefde houdt my bezig; en ik geloof dat dit den tyd zal verkorten.

FABIO, verwonderd.

De liefde, hier!

MARCELLIN.

Die is overal, Mynheer! en dit verblyf schynt my minder akelig, sinds ik 'er myn meisje zie... maar hoor, dit komt, om dat zy is, puik! puik! . . . luister eens;

A R R I A.

Haar vriendlyk oog, bevallig wezen,
Waaruit zachtheid is te lezen,
Betov'rend oog, haar golvend haar,
Bragt my het hoofd op hol, zoo waar! *bis*.
Misschien kunt gy een schoonheid noemen,
Die op een fynder leest kan roemen;
Maar in haar oog is iet te leezen,
♦ In haar oog, enz.

4 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

Een iet... waar... door... *ô* zeg verstaat gy 't niet?

ô Gy verstaat my wel! *bis.*

Myn Laurette!

Gy hebt my menig jaar

Het hoofd doen draayen. *bis.*

't Is zeker waar.

Mynheeren! Mynheeren! 't is zeker waar.

Zy bragt my 't hoofd op hol, zoo waar.

Zy is deugdzaam, zy is deugdzaam!

Wanneer ik fomtyds voor deezen,

Haaren lieven boezem eens wou kusschen,

Om aldus myn' liefdegloed te blusschen —

Dan deed haar fiere blik my vreezen,

Maar 't was toch met een vriendlyk wezen;

Daar zy, altyd, ... *ô* zeg, verstaat gy 't niet?

My gul haar koontjes biedt.

ô Myn Laurette! enz.

LOREDAN.

Ik zal verheugd zyn haar te leeren kennen, maar zou ik ondertusschen den Meester van het kasteel niet kunnen begroeten?

MARCELLIN.

Onmooglyk! ... hy ziet niemand; en naauwlyks heeft hy my, sinds agt dagen dat hy hier is, ééns toege-sproken.

LOREDAN.

Zedert agt dagen? van waar, wie is hy?

MARCELLIN.

Ik weet 'er geen woord van.

LOREDAN.

- Van waar komt hy?

MARCELLIN.

Dit heeft hy nooit gezegd.

LOREDAN.

Maar eindlyk, hoe noemt men hem?

MARCELLIN.

Mynheer, wanneer men hem zelf aanspreekt; en
heer, als men van hem spreekt.

FABIO, *Loredan by den rok trekkende.*

Myn meester! . . .

LOREDAN.

Wat doet hy in dit woest verblyf?

MARCELLIN.

Hy ontrust zich, hy zucht, hy loopt heen en weder,
 spreekt alleen, en houdt vooral niet van vraagen, noch
 van nieuwsgierige lieden.

LOREDAN.

Ik zal hem dan niet zien?

MARCELLIN.

Hy zou my weg jaagen, indien hy slechts wist, dat
 ik u had ingelaaten.

LOREDAN.

Dit zou my leed doen, en indien het mogelyk ware
 geweest een ander verblyf te vinden. . .

MARCELLIN.

'Er is toch een herberg in het bosch.

6 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

LOREDAN.

Ja, eene soort van kroeg. Ik ben even aan de deur geweest, zy was vol van lieden die een slecht uitzicht hadden.

MARCELLIN.

o 'Er zyn veel slechte lieden hier omstreeks.

FABIO, *verschrikt, terwijl hy hem beschouwt.*

Ik heb dit bespeurd.

MARCELLIN.

't Is dat 'er hier dingen gebeuren. . .

FABIO.

o Ik twyffelde 'er aan.

LOREDAN.

Die lieden waren gewapend: de oudste, onder hen, zag 'er nog al eerlyk uit.

MARCELLIN.

Men moet op zyne hoede zyn.

FABIO.

Ja, men moet. . .

LOREDAN, *voortspreekende.*

Hy verbood aan de hospes van niemand in te laten.
Hy toonde een papier.

Z A N G S P E L.
T W E E D E T O O N E E L.

De voorigen, STROZZI.

Strozzi is gekleed als een hoer, die op de bergen woont:
hy ziet 'er wreed uit, heeft een' zwarten baard, en
zwarte wenkbrauwen.

MARCELLIN, naar hem toegaande.

De meester. . .

STROZZI, met eene barsche stem.

Is zoo in huis gekomen.

MARCELLIN.

Waar is hy nu?

STROZZI.

In de Traliekamer van de kleine koepel.

MARCELLIN.

Wat zeide hy toen hy inkwam?

STROZZI, zynen Meester nabootzende, met
eene forsche stem.

Wat doet gy hier? Ga heen!

MARCELLIN.

Wat drommel! heeft hy zoo veel gezegd? hy was dan
van daag wel in een' goeden luim, . . . was hy weer
alleen?

STROZZI.

Neen, hy bragt een kind mede.

MARCELLIN.

Een kind! waar heeft hy dit opgenomen?

8 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

STROZZI.

Een man, die vermomd was, heeft het gebragt.

MARCELLIN, *tegen Fabio.*

O! ô!

STROZZI.

En ik hoorde dat hy zeide: ja, zyne Excellentie hy komt terug, en volgens de laatste tyding zal hy misfchien van daag te Napels zyn.

MARCELLIN.

Zyn Excellentie! hy moet dan wel iemand van veel aanzien zyn?

STROZZI.

Ga, vraag het hem zelf; ik zal 'er my wel voor wachten. 't Geen echter waar is, ik zag van daag voor 't eerst zyn voorhoofd ontrimpeld.

MARCELLIN, *tegen Loredan met tevredenheid.*

Wat duivell hier is alle dagen iet nieuws, gelyk gy ziet: een man die vermomd was; een kind! een onbekende die komen zal! . . .

STROZZI.

Gy wacht uwe orders in deze zaak af?

MARCELLIN.

Hier, of ergens anders, dit is het zelfde, op het gelui van de klok, volgens gewoonte.

STROZZI, *hem ter zyde trekkende.*

Wat doet gy met die lieden?

MARCELLIN, *verlegen.*

Die lieden zyn.... dit zyn myne bloedverwanten, die komen om myne bruiloft by te woonen.

STROZZI.

STROZZI, met eene meer sombere stem.

Apropo, dit 's van avond... wel flappement! wat zullen wy lagchen; vaarwel Mynheeren! vermaakt u wat tot wederziens! ik ga mynen meester zyn' ponjaard, en zyne pistoolen brengen.

(Hy gaat heen.) (Fabio die een weinig geruster scheen, neemt, op deze laatste woorden, weder een verschrikt gelaat aan.)

DERDE TOONEEL.

LOREDAN, FABIO, MARCELLIN.

FABIO.

Wie is die zoo beminnellyke heer?

MARCELLIN.

Dit is de eerste lakei.

FABIO.

Dit de eerste lakei!.... Welk eene livrei, goede he! mel! en hoe ziet hy 'er uit!

MARCELLIN.

Men heeft zeker de schoonste niet gekozen; integendeel, den geene, die 'er het somberste uit zien, en men heeft ze overéénkomstig met hun gelaat gekleed.... Nu, gy hebt het gehoord? Gy zyt myne bloedverwanten; indien Mynheer u by geval mogt zien, moet dit uw antwoord, en myne versooning zyn; en dan, als de dag aanbreekt.... (Hy wyst hen van te vertrekken, en zwygt om te luisteren.) Ô! Ô! Ik dacht dat ik hoorde.... Neen; ik kan nog een oogenblik by u blyven.

61 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

FABIO.

My dunkt ik hoorde dat gy tegen den eersten lakei van eene klok spraakt.

MARCELLIN.

Ja, wat drommel! 't Is noodig dat ik u zeg wat 'er in dit kasteel omgaat.

T R I O.

MARCELLIN.

Een klok doet zich hooren,
En 't is op die tooren,

LOREDAN.

Een klok doet zich hooren?

FABIO.

Een klok doet zich hooren?

MARCELLIN.

Zoo dra men hier de klok hoort gaan,
Vangt hier in dit huis elk een zyn' arbeid aan.

LOREDAN.

Hoe zoo, hier in dit huis vangt elk daarop zyn' arbeid aan?

FABIO.

Hoe vangt, hier in dit huis, daarop elk een zyn' arbeid aan?

MARCELLIN.

Wanneer de Meester roept, dan gaat 't an,

Dan vangt 't an, men hoort dan

Din, dan, din, dan, din din, dan din dan,

Of heeft de meester haast, men hoort dan

Men hoort dan, *bis.*

Din din din, dan din, din dan.

Wil

Wil hy dat elk, zyn oog ontweeken,
Het licht uitdoe, geen woord meer spreken,
Din din, enz.

LOREDAN.

't Is zonderling!

FABIO.

't Is zonderling!

MARCELLIN.

't Is zonderling! maar dit geschiedt.

LOREDAN.

't Is alles vreemd wat men hier ziet. *bis.*

FABIO.

Voor my, de schrik verlaat my niet.

MARCELLIN.

't Is zonderling, dat hier myn meester dus gebiedt.

FABIO.

Wil hy dat elk, zyn oog ontweeken, enz.

LOREDAN.

't Is zonderling!

FABIO.

't Is zonderling!

MARCELLIN.

't Is zonderling! maar dit geschiedt,

Wyl hier myn meester dus gebiedt.

LOREDAN.

't Is zonderling! wat hier geschiedt. *bis.*

FABIO.

Voor my de schrik verlaat my niet. *bis.*

MARCELLIN.

Ja dit geschiedt. *bis.*

12 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

LOREDAN.

Maar zeg, wat raakt dit dan ook my?

Wat raakt dit ook my?

'Er is my weinig aangelegen;

Ik tart hier wind, en storm, en regen,

'k Ben hier van hagelbuijen vry. *bis.*

FABIO.

Maar zeg, wat raakt dit dan ook my?

Ik lagch, maar ben verlegen —

Ik wed, hy spreekt de waarheid tegen

Een zeker iet roept allerwegen,

't Kasteel zal my noodlottig zyn.

MARCELLIN.

Maar zeg wat raakt dit dan ook my?

Wat raakt dit ook my? wat raakt dit ook my?

Myn huwlyksknoop wordt haast gelegen,

Dan zingt, dan danst, dan zingt men allerwegen;

Myn huwlyksknoop wordt haast gelegen,

Ik ben vernoegd, vernoegd en bly.

(Men hoort viermaal de klok luiden.)

MARCELLIN.

Zeg, hoort gy dit geluid?

LOREDAN.

Weet gy wat dit beduidt?

(Marcellin telt op zyne vingers.)

Een, twee, drie, vier, o dit is een goede tyding.

FABIO.

Ja goed, helaas! wat is die verblyding?

MAR.

MARCELLIN.

Hy gaat aan 't avond eeten.

FABIO.

En wy, en wy,

MARCELLIN.

En wy, daarna.

FABIO.

Misfchien wordt 't ons voor 't laatst gegeeven,

Wy zyn geen meester van ons leven,

Dit avondmaal zy dan, voor 't laatst, nu slechts goed!

LOREDAN.

Had ik myn' naam maar opgegeven,

Misfchien had hy my wel begroet.

MARCELLIN.

Zy fchynen kwaad, doch zonder reden;

Maar zacht! zyn zy al boos,

Zyn zy al boos, dan gaan zy heen. *bis.*

Zy fchynen kwaad, doch zonder reden;

Maar zacht! zyn zy al boos,

Zyn zy al boos, dan gaan zy heen. *bis.*

LOREDAN.

Zeg hoort gy 't wel, zeg hoort gy 't wel?

MARCELLIN.

In deeze zaal, wacht ik u weér

Gewis Mynheer! *bis.*

LOREDAN.

Gy zult in gramschap hem doen blaken;

Wilt hem niet ongeduldig maaken!

MARCELLIN.

In deeze zaal, wacht ik u weér. *bis.*

14 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

LOREDAN.

Ja wel Mynheer! ik wacht u weer;
Met al myn hart, wacht ik u weer. *bis.*

FABIO.

Zeg, hoort gy 'er wel, ó hy heeft haast,
Din dan, *bis.*

In deeze zaal, gewis Mynheer,
Ondanks my zelv' wacht ik u weer, *bis.*

MARCELLIN.

Welhaast, welhaast, dan kom ik weer;
Zyt niet ongeduldig, wilt vooral ook zwygen;
Welhaast dan, *enz.*

(De kiok luidt schielyk, Marcellin gaat heen.)

VIERDE TOONEEL.

LOREDAN, *Fabio, na een kort oogenblik stilzwygen,*
waarin hy in het ronde ziet.

FABIO.

Mynheer! wat zegt gy van dit alles?

LOREDAN.

Veel minder dan gy 'er over denkt.

FABIO, *vertrouwlyk.*

Ik geloof dat het hier een recht moordhol is.

LOREDAN, *glimplagchende.*

Ja waarachtig, het ziet 'er wel zoo wat na uit.

FABIO.

Gy zyt zeer geruststellend. . . . Wat zullen wy in-
tusfchen doen?....

LO.

LOREDAN.

Wachten.... En leezen; ja ik zie, (*hy neemt een boek dat op een tafel ligt, welke het eenige huisraad in dit voorpor- taal is: hy leest.*)

DE GEVAAREN DER LIEFDE. Ach!

FABIO.

Bericht voor den lezer.

LOREDAN.

OVERDENKINGEN OP DEN DOOD. 61 61

FABIO.

Men wil 'er ons toe voorbereiden. . . Ja wy zullen voor onze sielteryen gestraft worden; de hemel is rechtvaardig, en ik heb het u wel voorspeld.

LOREDAN, op de tafel leunende.

Wat heb ik dan gedaan, dat zoo ernstig is?

FABIO, byna huilende.

Gy hebt het vergeten, al was 'er niets, dan die gebeurtenis voor onze reis naar Vrankryk. . . . Eene Romanesque gebeurtenis! eene schoone vrouw alleen in een bosch! Struikrovers die haar weg sleeten; en gy daareenslags, om haar te redden! gy wordt gekwetst; gy doorsteekt. . . . En ik. . . . (*Hy wyest dat hy de vluchtnam.*) En eindlyk, voeren wy haar met ons mede; haare bediendens, die de schrik verftrooid had. . . naderen. . . Gy overreedt hen door geld, en door bedreigingen, dat Camille, . . . want haar naam ontglipte hun, u goedschiks volgt, en de hemel weet wat zy verteld hebben, om zich te verschoonen, dat zy zonder haar terug keerden: die trek, . . .

LO.

LOREDAN, ongeduldig.

Fabio!

FABIO.

Slaan wy dit over, dit is het ergste niet!.... Zy denkt dat gy haar naar Napels brengt; alwaar zy zegt een' jaloerschen man te hebben; en gy brengt haar op uw landgoed, waar gy haar voorstaat, haar als een bescheiden minnaar te behandelen... zy barst uit in verwytingen, in traanen, in wanhoop; gy ziet dat dit haar ernst is, en gy belooft haar aan haaren man weder te geven. Zy bedaardt; gy wilt den gelukkigen sterveling kennen, met wien zy veréénigd is, zy weigert dit te zeggen, en verzekert u, dat, indien gy wist wien gy hadt willen hoonen, gy zien zoudt, dat het slechts van haar afhangt, zich te wreken; maar dat zy haare dankbaarheid geboor zal verleenen, en zich alleen zal herinneren dat gy haar leven gered hebt; dat zy gevoelig is voor die weldaad; en zweert u nooit te noemen, wat ramp haar ook mogt overkomen. . . . Zy sloeg haare schoone oogen ten hemel, en herhaalde dien eed met eene drift die my verwonderde. . . . Eindelyk, na verloop van twee dagen, geleidt gy haar weder voor de poorten van Napels; en 'er blyft u, van deeze schoone gebeurtenis niets over, dan eene wond, en naberouw. . . .

LOREDAN.

Fabio, ik bid u, herinner my die gebeurtenis nooit weder; zy folterde my reeds genoeg.

FABIO.

Ha! hier zyn wy aan 't rechte punt, Mynheer!....

Dit

Dit is het oogenblik om ons van onze misdaaden te beschuldigen; dit zal den hemel ontwapenen! Myn Meester! ga die goede gemoedsbeweeging niet te keer; ik, aan myn kant, ik zal.... (zyne houding duidt aan, als of hy zyn geveeten onderzoekt.)

LOREDAN, zonder naar hem te luisteren.

Na de zekerheid die zy schein te hebben van zich te kunnen wreken, indien zy wilde, zoo heb ik 'er dikwerf naar geraaden met wien zy toch heimlyk mocht vereenigd zyn. — Ongetwyfeld met iemand van het hof? — Ik ben zelfs zoo ver gegaan, dat ik geloofde, dat myn oom mischien....

FABIO.

Uw oom.... Hy, die zoo heftig, zoo jaloersch, zoo zonderling is!

LORIDAN.

Juist; hy heeft door zyn' invloed en fortuin alles voor my gedaan, en zou alles kunnen doen, om my ten val te brengen.... Maar dit zy, zoo het wil, Camille zal my niet aan zyne wraak opgeofferd hebben; haar edel en zachtzinnig gelaat heeft een zeker iet, dat vertrouwen inboezemt en borg is voor haare oprechtheid.... Ik kittel my soms met de aangenaame hoop, dat ik haar by mynen terugkomst te Napels gelukkig zal wedervinden; dat myn onvoorzichtige stap haare onschuld niet in verdenking zal gebragt hebben; en dat ik in myn leven mischien nog eens gelegenheid zal vinden aan haare edelmoedigheid te beantwoorden.

23 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

FABIO.

De hemel geeve het.... Maar wat zie ik?

LOREDAN.

Welk een heminlyk meisje..., Zie, Fabio, zie dan!

FABIO.

Ja, waarachtig; een lief schepsel.... Eene losse houding.... Een levendig oog.... Een lief meisje vertoont zich, vaarwel alle onze goede gemoedsbeweelingen....

V T E D E T O O N N E E L.

DE VOORIGEN, LAURETTE.

LAURETTE.

Mynheeren! Marcellin zendt u hier, om u te verzoeken, dat gy niet ongeduldig wordt.

LOREDAN, met eene losse vriendlykheid.

Indien gy by ons blyft, lief meisje!...

FABIO.

Hy is wel verbeterd!

LOREDAN.

Zyt gy het, die met hem gaat trouwen?

LAURETTE.

Wel, myn hemel! het moest al sinds agt dagen gebeurd zyn, wanneer de Meester hier onverwachts kwam.... Maar ik, die, ik zal u dit alles vertellen!

Z A N G S P E L 19

LOREDAN.

Vertel, vertel.... De meester (tegen Fabio) wat heeft zy schoone oogen!

FABIO.

Bah!... ('t Is toch waar!)

LOREDAN.

De Meester, zeidet gy?....

LAURETTE.

Gaf een teken van toestemming; ja een teken, want men kan niet ligt een woord uit hem krygen; 't is altyd zoo. (Zy geeft een teken van ja, of neen, of van heen te gaan.) Het is een zeer zonderling mensch; maar eindelyk....

LORIDAN.

Eindelyk zyt gy nu in 't oogenblik?... (Die Marcelin is dan by myne ziel al te gelukkig!)

LAURETTE, lagchende.

Wel gewis, ja, ik kan myn woord niet meer inhaalen, van avond de ondertrouw, en morgen....

LOREDAN.

Morgen?

LAURETTE.

Wel ja.

DERDE ARIA.

LAURETTE.

1. In
Men zegt dat in de huwlyksdagen
Ops rust en vreugd en voorspoed wacht;

20 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

Voor ons na storm, en onweersvlagen
Op nieuw een blyder morgen lagcht,
Maar, maar, maar, hoe 't geschiedt,
Maar, maar ik weet dit niet.
Maar 'k zal hier in naar 't voorbeeld leeven,
Dat my myn moeder, dat my myn moeder
Heeft gegeven: bis.

2.

Men zegt ons, hoe dikwerf na trouwen
Een echtgenoot ligtzinnig is,
ô Wil Mynheer zyn eed niet houwen,
Dan breekt Mevrouw die ook gewis,
Maar, maar, bis.
'k Zal hier in ook, naar 't voorbeeld streeven,
Dat my, enz.

3.

Myn vader had soms wondre kuuren;
Beknorde haar met onbescheid —
Haar zachtheid deed haar dit verduuren;
Ze antwoordde hem met vriendlykheid,
Maar, enz.
Hier in beloof ik niet te leeven
Naar 't voorbeeld my, naar 't voorbeeld my door moeder
voorgescreeven. *lagchende.*

ZESDE TOONEEL.

DE VOORIGEN, MARCELLIN.

't Wordt nacht.

MARCELLIN.

Mynheeren! verbergt u! de Meester, die nog al dikwerf op deeze plaats komt, gaf een teken dat hy hier zou komen! Ga dus schieelyk met my mee?

L A U.

LAURETTE.

En waar zult gy die heeren brengen?

MARCELLIN, *verlegen*.

Ik weet geene andere plaats, dan in dit kleine kamertje, dat daar onder den trap is, aan het eind van den grooten gang, gelyksvloers.

FABIO, *misnoegd*.

Ja, op de plaats, niet waar?

MARCELLIN.

Op myne eer tennaastenby; maar men wordt er toch niet nat.

LORIDAN.

Wat zegt dit ook in alle geval, voor een uur of drie dat wy 'er blyven?

LAURETTE, *tegen Fabio*.

En dan kom ik u haalen, als de viool...

FABIO, *verwonderd*.

Hoel wordt 'er gedanst?

MARCELLIN.

Ga heen; de Meester komt.

LORIDAN, *verlangende te blyven*.

Ik wenschte wel....

MARCELLIN.

Gy hebt my uw woord gegeven.

LORIDAN.

Hem slechts zien inkoomen.

MARCELLIN.

Gy zoudt zyn gelaatstrekken niet kunnen onderschei-

22 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

den. Zyn hoed die hem de oogen bedekt... zyn hangend hoofd... ga heen... ga heen... en indien hy u by ongeluk mogt zien, zoo herinner u wel... Stilte...

ZEVENDE TOONEEL.

De voorigen, ALBERTI, met een' ongekleezen rok aan, de haren los hangende, en een ontroerd gelaat; hy heeft een neêrgeflagen hoed op, die hem het gezicht bedekt; drie knechts, gekleed gelyk te vooren gezegd is, draagen een leuningstoel, een schryfskijze, en een flambouw met verscheiden waschlichten.

MARCELLIN.

Ô! Ô! Zal hy hier zyn verblyf neemen?

STROZZI.

Ik weet 'er niets van.

MARCELLIN.

Wat duivel! dit zou ons vreeslyk flooren.

(Fabio en Loredan zyn verborgen.)

Gedurende dien tyd heeft Alberti een teken gegeeven van den stoel, het schryfskijze, en de flambouw te plaatsen; gedurende die soort van pantomime, schetst het musiek zynen toestand af, zoo veel, als mogelyk is — hy opent het schryfskijze, begint eenen brief, verscheurt dien, en neemt 'er een portrait uit, beschouwt het; verbergt het in zyn' boezem; sluit het kijze met drift toe, en gaat heen. Loredan en Fabio komen stilletjes weder binnen, als ook de andere Bediendens.

FABIO, tegen Marcellin.

Zoo hy nooit meer spreekt dan nu, dan zyt gy verschoonlyk, dat gy ons niet meer zeldet.

LOREDAN.

Zeg my, waar gaat hy nu?

MARCELLIN.

Men geloofst dat het in de kamer is, van eene jonge vrouw, die in dit kasteel is opgesloten geweest, welke niemand zien mogt, en die gestorven is door de slechte behandeling van een' zekeren hofmeester.

FABIO.

En die hofmeester?

MARCELLIN.

Is ook nu agt dagen geleden gestorven, dit is de oorzaak, dat de meester hier kwam.

FABIO, geheel treurig.

Maar sterft ieder een dan in dit huis?

LOREDAN.

En zyt gy nooit nieuwsgierig geweest hem te volgen, als? . . .

MARCELLIN.

Neen, vermits hy eene kleine voorzorg gebruikt.

LOREDAN.

Welke?

MARCELLIN.

Een paar pistolen met kogels gelaaden, die hy altyd by zich draagt, om hier meede te antwoorden aan den eersten die onbescheiden genoeg was, om. . .

24 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

FABIO.

Ja, ik hoor. . . Daar is hy. . . Hoed u voor schade. . . (*Hy neemt de vlucht.*)

LOREDAN.

Hy heeft ons niet gezien, en. . .

MARCELLIN.

Hy is een gek, Mynheer. . . Waag u niet met hem. . . open die deur. . . verder, nog verder, stap een weinig aan de linkerhand af. . . Goed, nu zyt gy 'er.

(*De zelfde Simphonie; Alberti komt in, geeft een teken, en zy gaan heen.*)

AGTSTE TOONEEL.

ALBERTI, alleen.

Hoe angstig klopt my 't hart! 't is dan hier, . . . 't is onder deeze zaal, in dit Onderaardsch Gewelf dat zy adem haalt. . . en de waereld is onkundig van myn geheim. Ô Schuldige en te gelyk aangebedene vrouw! hoe hebt gy myne tederheid beloond? . . . Ik wilde meerder recht op uwe dankbaarheid, op uwe trouw verwerven, daarom nam ik u, ondanks mynen rang, uit eene duistere en arme famielje; myne weldaaden evenaarden myne liefde! . . . En gy hebt my kunnen verraden? . . . Ik straf 'er u voor! en ik ben nog goedaartig genoeg, om gevoelig voor uw lyden te zyn! ik vervloek eene strengheid, die ik eerst wettig dacht. Slagtoffer van myne wreedheid. . . Slagtoffer van de al te naauwkeurige gehoorzaamheid van hem, dien ik gelastte u van myn gezicht te verwyderen; beroofd van het daglicht, dood

voor

voor uwe bloedverwanten , ja voor de geheele Natuuri..
 zoo leeft gy echter nog! . . . en gy weet niet, dat uw
 minnaar, uw echtgenoot, uw rechter federd agt dagen
 by u is; dat hy, ten kosten van zyn bloed, de zekerheid
 van uwe onschuld wilde koopen! . . . Ik nader niet
 zonder siddering tot den geheimen ingang, dien myn voor-
 zichtigheid voor alle oogen verborgen heeft. (*Hy nadert
 langzaam tot het schildery.*) Achter dit schildery is een
 yzeren deur, een trap die naar het Onderaardsch Ge-
 welf leidt, 'er is een veer die, als ik hem aanraak....
 (*Hy verwydert zich schielyk van het schildery.*) Neen, ik
 zal 'er niet ingaan. . . dit hart is te zwak. . . Ik zal 'er
 niet ingaan. Ach! laat ik ten minsten haare beeldnis be-
 schouwen. . . Laat ik myn oog vestigen, op die zoo ge-
 liefde, die zoo bedrieglyke trekken, welke zoo lang myn
 afgod waren, en nu myne schande en myne wanhoop
 uitmaaken.

(*Hy legt het pourtrait op het schryfskisje.*)

A R I A.

ALBERTI.

ô Min en wraakzucht! *bis.*

Die in myn hart, met al uw wreedheid slyden;

Met al uw wreedheid slyden. *bis.*

By dag, by nacht, doet gy my lyden. *bis.*

Gy doet my duizend dooden lyden!

Ik sterf van teêrheid, woede en smart,

En van woede,

Van teêrheid, woede, en van smart, *bis.*

Neen, neen, neen, 't is vergeefs!

B 5

'k

26 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

Ik Wil niets meer hooren,

Neen, nooit geen liefde meer!

Neen, neen, neen. *bis.*

Ach, ik zal die, ik zal die min in 't hart verfmoooren,

ô Min en wraakzucht! *bis.*

Die in myn hart, met al uw wreedheid fnyden, *bis.*

Ik sterf van woede, en van smart, en naberoow,

Wanneer myn hart my zegt, gy straft te streng uw vrouw.

Wanneer myn hart my kwelt, door meely, naberoow,

Dan eischt myn jalouzy,

Ja, myn jalouzy nog zwaarder wraake. *bis.*

Ach had zy my den naam van hem, die haar trouwloos deed worden, slechts willen noemen! . . . De smoodaart, met wien zy verre van my af. . . my ontvluchtte, indien zy hem aan myne rechtvaardige wraak had overgegeeven! . . . Maar, zy bemint hem nog, vermits zy vreest dat ik hem zal leeren kennen. Indien hy slechts vermetel ware geweest, zou zy dan de eerste niet zyn, die verlangde dat hy, die haar heeft willen onteeren, gestraft wierd? In een onderaardsch hel! zy! die ik gelukkig wilde maaken! jong! schoon! kwynt zy ver van haaren echtgenoot. . . ver van haaren zoon. . . van haaren zoon, die haar beschreit! . . . En ik heb haar tot die ysyke straf kunnen veroordeelen! . . . Geen ander voedsel dan een zwart grof brood, dat zy met haare traanen doorweekt! . . . en ik ben het! had ik gezegd dat men haar zoo wreed zou behandelen? . . . Ja, ja, ik had het gezegd, en ik zou het nog zeggen. . . De jalouzy verscheurt my; en ik voel my tot alles in staat. Dat zy
bee-

beeve! . . . dat zy bekenne . . . Ik ben al te zwak...
 deeze dag zal yslyk zyn, ik gevoel het; want de razerny
 vervoert my. . . (Zyn oog valt op het portrait.) Een
 enkele blik op dit portrait ontwapent. . . vertedert
 my. . . wat zou het dan zyn, indien ik haar zag. . .
 Ik zal haar niet zien; ik zal my voor haare misdaad straf-
 fen: ik zal duizendmaal sterven.... Beurtelings wreed,
 teder, verliefd, jaloersch, zie hier evenwel, hoe ik
 sedert zeven jaaren myn rampzalig leven weg kwyn....
 en de yslykste foltering, die ik lyd, die ik verkroppen
 moet, verdubbelt nog daaglyks!.. en zy, zy doodt my
 echter niet!... (Hy bergt het portrait in zyn schryfskisje.

N E G E N D E T O O N E E L.

MARCELLIN, ALBERTI.

MARCELLIN, *van buiten aan de deur kloppende.*

Mynheer!

ALBERTI.

Wie durft te kloppen?... (Met eene harde stem.) Wie
 klopt 'er?

MARCELLIN.

Mynheer! ik ben het, met uw verlof, zonder u boos
 te maaken, en zelfs zonder in te komen; indien gy het
 dus begeert.

ALBERTI, *de deur openende.*

Kom in.

MAR-

28 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

MARCELLIN, *een weinig ontfeld.*

Neem het my niet kwalijk, Mynheer, ik dacht dat gy uit deeze zaal zoudt gaan; maar ik zie, gy fchynt vermaak te vinden van hier te vertoeven; en vermits gy weet dat ik morgen trouw. . . .

ALBERTI, *ongeduldig.*

Wel nul...

MARCELLIN.

Gy hebt my vergund dat de ondertrouw hier in dit kasteel zou gefchieden; vermits 'er geene andere plaats is.

ALBERTI.

Wat meer?

MARCELLIN.

Wel nu, ik wilde u zeggen, dat, vermits deeze zaal het verfte af is van uw vertrek, ik die tot het feest had uitgekozen.

ALBERTI, *ontroerd.*

Deeze zaal! tot een feest! . . .

MARCELLIN.

Zeker, Mynheer, dit is de gemakkelykste, en gy weet ook wel, dat het kasteel oud is, en deeze vloer is de fterkste, vermids men zegt, dat hy verwulfd is, is het niet zoo Mynheer?

ALBERTI, *fidderende.*

Ja, ja, ik weet het.

MARCELLIN.

By gevolg, indien gy het vergunt, dan zal het hier zyn. (*Alberti mymert, en wordt aangedaan, een oogenblik ftilte. Marcellin ziet dat zyn gelaat verzacht, en komt een*

wei-

weinig nader by hem.) Mynheer zou zeker den schoonsten dag myns levens niet met zyn byzyn willen verëeren? (*Alberti mymert, en geeft een teken van droefheid.*) Uw hart is waarlyk toch goed, en indien gy om uwe droefheid te verjaagen, slechts een mooi lief vrouwtje naamt, zoo als de myne.

ALBERTI, met eene gesmoorde en droevige stem.

Eene vrouw!

MARCELLIN.

ô Luister dan, Mynheer! dit zou u misschien vrolyker en gelukkiger maaken.

ALBERTI, het niet langer kunnende uithouden,
zegt met eene vreeslyke stem.

Gelukkig! ach! (*Hy gaat zeer sclielyk heen.*)

MARCELLIN.

Myn hemel! wat is hy toch zonderling! (*Tegen de vreemdelingen, terwyl hy de deur opent, waar zy uitgingen.*) Mynheeren, Mynheeren! Nu kunt gy binnen komen. Ik zei hem ietvriendlyks, en die deed hem vluchten.

TIENDE TOONEEL.

MARCELLIN, LOREDAN, FABIO, LAURETTE. *De dienstboden van het kasteel. De knechts komen binnen; zy zyn allen in grof gewaad gekleed, en zien 'er niet behaaglyk uit; verscheiden vrouwen in dezelfde soort van kleeding.*

MARCELLIN.

Komt gy allen binnen. (*Tegen Loredan, lagchende.*) Ik heb

80 CAMILLE, OF MET ONDERAARDSCH GEWELF.

heb al de bevallige jeugd van dit kasteel by één willen verzamelen.

LAURETTE.

Kom, dansen wy, (zy roept,) en! de musiek! (Tegen de vreemdelingen.) O Wy hebben de eerste musikant die hier omstrecks is.

FABIO.

Waar is hy? (Laurette biedt hem Garriga aan, die een schapenhoeder is, gekleed gelyk de herders die de bergen bewoonen: hy heeft een' overrok aan, een' ronden hoed op, en een stok in de hand.)

FABIO, verwonderd.

Hy!

MARCELLIN, lagchende.

Wel ja; hy dag laat hy de schaapen weiden, en by avond de meisjes dansen. . . Kom, Garriga; kom, myn jongen!

GARRIGA, verlegen.

Ja, buurman.

LAURETTE, tegen Loredan.

Wy durven Mynheer niet verzoeken van met ons te dansen; maar wy hoopen dat Mynheer zyn kamerdienaar het bal wel zal willen openen.

MARCELLIN.

En met de bruid.

FABIO, niet vrolyk.

Maar, Mynheeren, ik dans zelden.

LOREDAN.

Kom aan Fabio; men wil u die eer nu eens aandoen.

MAR-

MARCELLIN.

Kom aan, speel, Garriga. (*Garriga speelt een oude Menuet.*)

FABIO.

Danst men noch Menuetten? Eertyds danste ik die ook wel eens mede. . . . Maar nu. . . . (*Hy verontschuldigt zich, en wil heen gaan.*)

MARCELLIN.

Kom dan, wat anders; hoor, Garriga! (*Een rigandan.*)

GARRIGA.

Vrolyker? . . . Ja, buurman. (*Hy speelt het zelfde air veel schieltyker.*)

MARCELLIN.

Al weêr het zelfde? Kunt gy dan niets anders?

GARRIGA, geklyk tagchende.

Ja, buurman.

LAURETTE.

En, waarom zeidet gy dit niet? (*Zy bootst hem na, en zendt hem weg.*) Marcellin, zing Hever een' ronden dans, dan kan ieder een mede doen, Mynheer ook.

LOREDAN.

Met al myn hart.

MARCELLIN.

Een' ronden dans! (*Hy bedenkt zich.*) Welke? . . . Kom ik zal u dien van het bosch, dat hier is, voorzingen, van het donkere bosch; deeze is geheel nieuw.

LAURETTE.

Ja, dat is een mooi liedje; het maakt my altyd zoe bang!

FA.

32. CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

FABIO, *de hand van Laurette los latende.*

Zoo bang!...

LAURETTE.

Gy zult zien.

Ronde Dans.

A R I A.

I. COUPLET.

MARCELLIN.

De Molenaar droeg zeer veel geld,

Naar 't dorp hier by gelegen;

Op eens hoort hy een groot geweld

Zich in het loof beweegen.

(Hy doet even als of hy beefde, zy doen hem alles na.)

Ouf!

De Molenaar heeft wel veel moed,

Schoon de angst hem hier toch beeven doet, *(laghende.)*

Vrienden! wilt gy, wilt ge u, naar mynen raad gedraagen,

Wilt voortaan u in 't donkre bosch niet waagen;

Vrienden! laaten wy ons naar zyn raad gedraagen,

En ons in 't donkre bosch niet waagen.

(Men danst onder het zingen.)

Hoort eens, de jonge Cloë ging,

En wandelde op die paden;

Zy keert terug, en mist haar ring,

En ook haar halscieraaden.

Ouf!...

Ouf!

o Onze Cloë heeft veel moed,
Schoon haar die roof ontroelen doet;
Schoonen wilt gy, wilt enz.

C H O R U S.

Schoonen wilt gy, enz.

Marcellin vergadert het geheele gezelschap om zich heen.

LAURETTE, tegen Fabio.

o Dit Vaersje. . . . Luister!

MARCELLIN.

Na by dit hoesch is een valei;
'k Ging eenzaam in die oorden:
Op eens hoor ik een bang geschrei,
Of men een' mensch vermoordde.

Ouf!

Ik zag de schim, de schim van den paltoor;
Zy riep my buldrend aan het oor:
Myn vriend! wilt gy, wilt ge u naar mynen raad gedraagen,
Zult ge u voortaan in 't donkre bosch niet waagen.

FABIO, *het niet meer kunnende uithouden.*

Wat drommelsch liedje zingt gy daar? — Ik moet
morgen door dit bosch....

MARCELLIN.

Wel! ik verhaäl u wat 'er zoo in ons land voorvalt;
daar gaat geen dag voorby of 'er gebeurt iet....

34 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

FABIO.

Dat is aangenaam. (Men klopt driemaal aan de deurs; ieder een ontfelt en Fabio vooral.) (Strozzi komt verschrikt en schielyk binnen.)

STROZZI.

Vrienden laat uw dansen staan,

Gy moet deer schrik u niet ontfellen,

'k Moet u iet vreemds vertellen.

LAURETTE EN MARCELLIN.

Kom, spreek, ja, spreek dan schielyk aan.

Boerinnen en Diensthogden. Chorus.

Kom, spreek, ja, spreek dan schielyk aan.

STROZZI.

Komt nader by, 'k zal 't u vertellen;

Gy moet u niet ontfellen;

'K was in die kroeg, ó ieder een,

Weet ook gewis die kroeg naar 'k meen.

ALLEN.

Hy was in die kroeg — ja, ieder een,

Kent ook die kroeg zeer wel, naar 'k meen.

STROZZI.

Ik had me in schyn ter rust begeeven.

ALLEN.

Hy hield, of hy zich had ter rust begeeven.

STROZZI.

Op eens, deed een groote man my beeven.

ALLEN.

Hy deed u beeven!

STROZZI.

STROZZI.

Hy zei zacht, aan een soort van Soldaatenwacht.
Mynheeren! in 't kasteel, moet iemand woonen,
Wiens misdaad niemand kan verschoonen.

ALLEN.

ALLEN.

Hoe in 't kasteel?

Wiens misdaad niemand kan ver-
schoonen.

FABIO.

Hoe, zou 't ook wel de Meester zyn?

*Allen, behalven de vreemdelingen, waarvan zy
zich verwyderen.*

Hoe, zouden 't ook die heeren zyn? *bis.*

LAURETTE, *alleen.*

Gy zoudt ten onrecht hen verdenken.

Daar Marcellin hen nooden liet

Op 't Bruiloftsfeest, gelyk gy ziet.

MARCELLIN, *zacht.*

Neen! zy zyn my onbekend.

Te zamen.

Onbekend! *bis.*

MARCELLIN.

Onbekend, zy kwamen op myn Bruiloft niet.
En ik had hen voor deezen nooit gezien.

ALLEN.

Nooit gezien. *bis.*

MARCELLIN.

Nooit gezien, en my dunkt,

Zy zyn geheel ontroerd,

36 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

FABIO.

Hoort gy, wien men hier durft verdenken;
Ik ben verwonderd om 't verdenken.

LOREDAN.

Ik had dit niet verwacht.

STROZZI.

Zy zeiden zacht, *bis.*
Blyven, wy hier van nacht,
En is de nacht verstreken,
Zoo spaaren wy hem niet — *bis.*
Zoo men ons weersland biedt,
Is 't best de deur te breeken. *bis.*

DE ANDEREN.

En is de nacht verstreken, *enz.*

Tegen de Reizigers.

Ja breeken!

LOREDAN.

Dat zy de deuren breeken;
Zeg, wat raakt ons dit spreekken? *bis.*

DE ANDEREN.

Zy spreekken stil, zy zullen 't weezen,
Die hier 't gerecht thans haalen koomt,

LOREDAN.

Geloofst, wy zyn noch niet beschroomd.

FABIO.

o 't Zal een bende weezen.

DE ANDEREN.

o Ja, ja het is bewezen.
Goe" nacht, Heeren! goede nacht,

Ik wensch dat ze u verkwikking schenke,
Schrikt by de ontwaaking niet!
Gode nacht, Heeren! goede nacht.

LOREDAN.

Ik denk de slaap zal my wel wenken;
Ik vrees de ontwaaking niet,
Ik zou ten onrecht hen verdenken.

LAURETTE.

Verbergt met my al uw verdenken,
Want ik wil niemands braafheid krenken;
Men moet hier niemands braafheid krenken,
Komt, laat ons gaan, maar toch heel zacht.

LOREDAN.

Kom, gaan wy beiden heen, maar zacht,

FABIO.

Wy blyven hier toch deezen nacht.

DE ANDEREN.

Elk een waak dan den gantschen nacht.

LOREDAN.

O Ja, wy zyn hier toch van nacht.

DE ANDEREN.

Elk een, enz. (*Zy spreken stil.*)

Hoort gy het wel? Voorzeker ja, die heer heeft deel.

LOREDAN, FABIO.

Voorzeker ja — die van 't kasteel,

DE ANDEREN.

Voorzeker ja, die heer heeft deel;

Hy is 't die vreemdeling, hy is 't, hy is 't, *bis.*

Geduld! tot wy den dag aanschouwen,

Hy zal 't geheim, ja 't vreemd geheim ontvouwen.

't Is te onrecht dat wy u verdenken.

38 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

DE ANDEREN.

Verbergen wy al ons verdenken,
Gy hebt hier niets te vreezen —

LOREDAN.

Neen niets, niets kan ons ooit krepken.

DE ANDEREN.

Slaapt wel, Mynheeren!
Ja, slaapt gerust, gy hebt hier niets te vreezen.

Op het einde van deeze Aria hoort men de klok luiden; Marcellin geeft eene flambouw aan Fabio. Het is nacht by het einde van dit bedryf.

Einde van het eerste bedryf.

TWEEDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

LOREDAN, FABIO.

Zy komen beiden met behoedzaamheid binnen; Fabio houdt een waschlicht in de hand, en beeft. De muziek kondigt hunnen toestand aan.

D U O.

Loredan achter Fabio gaande.

LOREDAN.

Kom aan, wat spoed! gaa voort en draal niet meer!

FABIO.

Neen neen, ik gaa, ik gaa niet voor, Mynheer!

LOREDAN.

Cy dient my evenwel te lichten,

FABIO.

Ik volg myn' heer, ik weet myn pligten. *bis.*

LOREDAN.

Wel nu, ik zal, dan voor u gaan.

(Hy wil hem het licht uit de handen neemen.)

Fabio doet zich geweld aan, om vooruit te gaan.

Wel nu, ik gaa dan... ik gaa dan maar voor aan.

Zyne krachten bezwyken.

LOREDAN.

De Flambouw!... Kom aan, met moed!

FABIO.

Ik heb moed,... Zou ik het waagen?...

40 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

LOREDAN.

Men moet hier geen gevaar ontzien,

FABIO.

Vergeefs wil ik myn angst doen vliën.

LOREDAN.

Ik tart het noodlot en zyn slagen!

Kom, God der Min! *bis.*

Verleen, verleen, my uwe kracht,

Ik tart het noodlot en zyn slagen!

Het is, uw hulp, die ik verwacht.

FABIO.

De geesten, ach! de dieven, ach!

LOREDAN.

Ik tart het noodlot en zyn slagen. *bis.*

FABIO.

Hy lagcht en hoort my klaagen,

En hy hoort my klaagen.

Hoe wreed Mynheer is uw gelaght!

Maar neen, het spook, die dieven, ach!

LOREDAN.

Kom vry, daal neër! ik tart uw slagen. *bis.*

FABIO.

Maar neen, het spook, die dieven, ach!

Hoort my klaagen!

Maak op den God der Min geen staat;

Ik wed dat hy u thans verlaat —

De God der Min u thans verlaat. *bis.*

Vlied dit kasteel — die ak'lige oorden;

Men zal ons mooglyk hier vermoorden;

Mischien ook spookt het, want dit huis

Is vol van allerlei gespuis:

Kwam een van hun, van avond nog...
Och! och!... ik zie hem!... och!...

*Hy laat de valies vallen, ziende dat hy zich bedrogen
heeft, keert hy vol schaamte weder.*

L O R E D A N.

Wel nu, wat heeft het spook gezegd?

F A B I O.

Mynheer! Mynheer! gy spot en dat is slecht.

L O R E D A N.

*t Is best om 's hemels hulp te smeeken!

Eer gy zoo onbezonnen lagcht.

*t Is best op 's hemels hulp gewacht. *bis.*

L O R E D A N.

ô God der Min! *bis.*

F A B I O.

Hy lagcht, enz.

*t Is wreed, Mynheer! enz.

ô Zie my beeven! zie my beeven!

Terwyl ik 's hemels bystand wacht. *bis.*

L O R E D A N.

's Hemels bystand zegt gy?

Kom, God der Min! verleen my kracht! enz.

Wat doet gy met dit valies?

F A B I O.

Om schielyker klaar te zyn als. . . . Mynheer, men
weet niet wat gebeuren kan. . . En de lieden die komen
moeten. . . .

L O R E D A N.

Zy hebben dit verteffel verzonnen om ons te ver-
schrikken; en heb ik u niet gezegd, dat het tyds ge-

42 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

noeg is, om te beraadslaagen wat ons te doen staat, wanneer de dag zal aanbreeken.

FABIO.

Maar, waar zullen wy dan intusfchen gaan zitten?

LOREDAN.

Hier, vermits het ons onmogelyk is in de kamer te slaapen die men ons had aangewezen.

FABIO.

Ó! Ja. . . de wind! . . . de bedden! . . de deuren! . .

LOREDAN.

Ga, zie eens, of 'er in de gaandery geen uitgang is.

FABIO.

Neen Mynheer, daar is geen uitgang.

LOREDAN.

Hoe weet gy dat? Ga het maar eens zien, . . . wel nu!

FABIO.

Gy denkt 'er niet aan, Mynheer! hoe zou ik u hier alleen kunnen laten?

LOREDAN.

Wel ja, vermits ik het u gebied.

FABIO.

Dring daar niet op aan, Mynheer, gy zoudt my hartzeer aandoen, want ik zou vreezen dat u intusfchen iet mogt overkomen, en dit zou ik my eeuwig verwyten.

LOREDAN, lagchende.

Nu laten wy dan maar hier blyven.

FABIO.

Jal hier! maar! wy zyn hier zeer wel!

LO.

LOREDAN.

Breng my hier een' leuningstoel?

FABIO, *zich niet durvende verwyderen, ziet
even in het rond.*Een. . . een. . . leuningstoel! ik zie geen' leuning-
stoel, Mynheer,

LOREDAN.

Daar, aan het einde. . .

FABIO, *een paar treden voortgaande.*Daar. . . zegt gy. . . aan het eind. . . *(terug keeren-
de.)* Indien Mynheer zoo goed wilde zyn om my die te
wyzen? . . .

LOREDAN.

*Ik zal hem zelf dan wel krygen. — een pantomime, hy
stoot met de voet tegen het valies, en denkt dat het iet an-
ders is.)* Ik ga hier zitten. *(Hy haalt den leuningstoel naar
zich toe, en gaat zitten.)*

FABIO.

*En ik, dáár. — (Hy zet het waschlicht op den grond,
en gaat byna tusschen de beenen van zynen meester zitten.
Hier is weder eene kleine pantomime. Fabio neemt het val-
lies tot een hoofdkussen.)*

LOREDAN.

Zoo, hier, . . . nu maakt dan maar dat gy in slaap
raakt.

FABIO.

Ik zou niets liever wenschen.

LOREDAN.

Stilte! *(Zy zwygen beiden; Fabio snuift, hy heeft een
doos*

44 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

doos die hard open gaat; en hy doet zyn best om Loredan hier door te beletten van in slaap te vallen, dan fniest hy weder, en dan neemt hy zyn' pyp, zyn' vuursteen en zyn' tonteldoos. Loredan doet zyn best om in slaap te geraaken, en Fabio, om hem wakker te houden.

LOREDAN, met schrik wakker wordende.

Wel nu!

FABIO, stelt zich verwonderd aan.

Misfchien heb ik geraas gemaakt?

LOREDAN.

Voorzeker. . . Nu stil dan. (*Er heerscht stilte.*)

FABIO, het hoofd oplichtende.

Wat is het akelig niets te zeggen!

LOREDAN.

Gy wilt slaapen en spreken.

FABIO.

Indien het Mynheer om 't even is, zal ik niet spreken; maar ik zal een klein airtje zingen; dit vervrolykt de groote zaalen.

LOREDAN.

Dit vervrolykt de groote zaalen! . . . Gy raaskalt. . .

Doe wat gy wilt.

FABIO, begint te neuriën om allengskens meer moed te krygen, hy zingt met eene beevende stem, en ziet rond aan alle kanten.

A R I A.

FABIO.

Ta la dara ta dara ta dara, la dara la dara ta

Dara ta. . . . le.

Een

Een weinig harder.

La dara ta dara ta dara ta dara la, la la la
La — — — la, la la la la la.

Zachtjes en rondziende.

La la la la la la, la ra ra ra ra ra ra.
Ja, ik ben vrolyk, ik ben lustig,
Niets kan my meer doen schroomen,
Nogthans ware ik min onrustig,
Waar' Bachus hier gekomen. *bis.*

Hy slaapt en droomt.

Hy gaapt.

Ach!... de Molenaar, de Molenaar heeft wel veel, moed.
Slaapende zoekt hy zich het vervolg te herinneren,
doch kan 'er niet opkomen.

Men zegt nogthans, men zegt nogthans.

Hy kucht en snorkt. De harde stem van Marcellin nabootzende.

Komt... wilt u toch, wilt u in 't donkre bosch niet waagen.
Allons, Garriga! kom, myn jongen! kom, ja
Buurman! kom, ja buurman! Ta
La dara ta dara ta dara la ta dara ta dara
Ra ta la dara ta dara ta dara ta dara,
la la la la la la la la. *bis.* Ra ra ra,

Pantomime, hy legt het hoofd op het valies, en zegt:
och!... terwyl hy met het oor op den grond legt.

Hy wordt door zyne eigene stem met schrik wakker.
't Is niets, Mynheer. . .

46 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

LOREDAN.

Wat maskt gy een geweld!

FABIO.

Neen, Mynheer, 't was dat ik droomde.... een oogenblik nog, en ik. . . (Hy ziet dat zyn Meester slaapt.) Zie, daar slaapt hy al weder. . . Dit is dan bitter. . . . La, la, la. . . . (Hy gaat met het hoofd op het valies leggen om te slaapen; men hoort 't geluid van een jagthoorn; hy luistert met het oor op den grond: hy hoort het op nieuw; en staat verschrrikt op.) Mynheer, Mynheer, ik ben 'er zeker van; ik heb gehoord.

LOREDAN, opstaande.

Ik heb nooit een' onverdraagelyker bloodaart gezien.

FABIO.

Ik heb gehoord, zeg ik u.

LOREDAN.

En wat?

FABIO.

Daar... onder... heel in de verte... heel ver... 't is 'er een, Mynheer, ja 't is een geest... een spook... de hofmeester. . . de jonge vrouw. . . Ô hemel! 't is nog erger. . . Ziet gy, een dieven lantaarn? . . . Een man die gewaspend is? . . . Dit is ons laatste oogenblik. . . .

LOREDAN.

Schielyk, myn degen! . . . Ga haal hem.

FABIO, het licht opneemende.

Ik zal dien niet vinden kunnen.

LOREDAN.

Wel nu blyf dan, om op alles te letten.

FABIO.

Ik zal niet goed zien kunnen.

LOREDAN.

Kom dan met my!

FABIO.

Ja, maar laten wy ons verbergen.

LOREDAN, *verontwaardigd.*

Ons verbergen!

FABIO.

Gelukkig indien wy 'er de tyd nog toe hebben.

Zy gaan heen, men hoort de klok luiden.

T W E E D E T O O N E E L.

CAMILLE, ALBERTI.

ALBERTI, *met een dieven lantaarn, en twee**pistoolen in zynen gordel.*

Ik hoorde gerucht; zou men noch niet te bed zyn?
 O't Zal die bruiloft weezen. . . . Sluiten wy alles. (*De leuning van de trap wordt opgeheven. Hy sluit de deur, door welke de reizigers uitgegaan zyn, als ook de twee anderen. Hy steekt al de lichten op.*) Niemand kan hier binnē komen noch iet hooren. . . . deeze dikke deuren stellen my veilig voor alle verrassing. (*Hy legt de pistoolen op de tafel.*) Wee den vermetelen, die een geheim zou willen doorgronden, dat met my sterven moet! . . . Zie hier het

uur

uur waarin ik aan Camille het voedsel moet brengen, dat haar treurig aanzyn kan verlengen; — openen wy zachtjes. (*Hy raakt een veer aan; een groot schilderyschuift tusſchen de ſchermen; en men ziet eene deur; hy opent die, achter dezelve is eene yzere tralie, waar door men een' trap ziet. Hy opent een klein ſlagdeurtje, en haalt hier door een toegedekt mandje, dat op den trap ſtaat; hy roept overluid.*) Hemel! zy heeft het niet aangeraakt. . . De ongelukkige, ſederd vierëntwintig uren heeft zy geen voedsel willen gebruiken! zou zy beſloten hebben om een einde te maaken aan een leven, dat zy verſoeit? Helaas! die gedachte verſtyft myn bloed! ik wil dat zy leee, ik wil het: en zelfs, indien ik dacht dat myn byzyn. . . dat eene ſtraal van hoop. . . hiertoe kon medewerken. . . zwakke ſterveling! hebt gy dan vergeten? . . Zy wil ſterven. . . ô Ik vergeet alles. . . Ik ben niet ongevoelig noch wreed gebooren. . . Ik zal haar zien. . . zy zal zich miſſchien rechtvaardigen. . . myne ſtem, myne aanblikken, myn ſmeeken! Ik zal haar zien! . . Dit denkbeeld laat my geen oogenblik rust meer. . . Ik zal haar van haaren zoon ſpreken. . . Ik zal hem by haar brengen. . . zy zal dien toets niet kunnen doorſtaan: zy zal den booswicht noemen. Die toegeevendheid voor myne wil, zal my doen gelooven dat zy onſchuldig is. . . Ja, ja, ik zal het gelooven! en myne wraak zal alleen op den eerloozen verleider nederdaalen, die een miſbruik van haar vertrouwen, en van haare zwakheid maakte. (*Hy opent de yzeren tralie en gaat twee trappen af; hy neemt de lantaarn en ziet naar beneden.*) Zy ſlaapt. .

dit

dit is de slaap der onschuld, zy noemt mynen naam!... Zy noemt haaren zoon... Ach! ... Camille!... wreed-aart! wat doet gy? Gy maakt haar wakker. . . gy ont-neemt haar het eenigste goed, dat de ongelukkigen nog overblyft. . .

CAMILLE, *van verre, zonder gezien te worden.*

Wie roept my?

ALBERTI.

't Is. . . (Ik durf my niet te noemen) Camille, kom hier. . .

CAMILLE, *naderende.*

Myn echtgenoot!... Hemel!...

ALBERTI.

Kom hier, zeg ik u, en vrees niets. (*Camille komt boven.*) Ik zie haar, ik zie haar! . . . Myne kragten be-zwyken, en, ondanks my zelven, buigen myne wanke-lende knieën voor haar. (*Hy legt eene knie op den grond, Camille nadert langzaam; zy heeft een lang grys kleed aan, dat alleen om het lyf is vast gemaakt met een' gemeen-gordel; haare haren zyn verwilderd, en zonder poeder; zy is bleek, en heeft een kalm, schoon zeer treurig gelaat. Alberti spreekt voort, terwyl hy eene strenge houding poogt aan te neemen.*) Camille!

CAMILLE, *zittende, en met tederheid.*

Alberti, gy zyt het! gy, die ik in zulk een' langen tyd. . . Ik dacht dat ik u nooit. . . . Gy zyt het! wat brengt u wederom hier? Komt gy my myne vergiffenis of myn vonnis aankondigen?

ALBERTI.

Uwe vergiffenis! . . . Gy hebt die zoo lang geweigerd, . . . het hing slechts van u af, . . . maar uw gehoond-e echgenoot betreurt nog, dat hy u die niet heeft kunnen schenken.

CAMILLE.

Gehoond! ach, nooit! . . . dat de hemel, . . .

ALBERTI.

Beleedig hem niet, ontwapen hem liever.

CAMILLE.

Hy kent myne onschuld.

ALBERTI.

Hy ziet myne wanhoop. . . wat kan die halfstarrige weigering wettigen?

CAMILLE.

De dankbaarheid jegens hem, die my het leven gered heeft; het geweeten dat nimmer bedriegt, en dat my zegt, dat een eed eene zoo heilige verbindnis is, dat geen sterveling het recht heeft die te verbreeken.

ALBERTI.

Is er een heiliger dan die, welke gy aan den voet des altaars hebt uitgesproken?

CAMILLE.

Ik heb gezworen u getrouw te zyn, maar ook van myn geheele leven uwe achting, en die van myn eigen hart te verdienen. . . Ik zou dezelve heden verliezen, indien ik uit vrees, ja zelfs uit liefde voor u, den geenen verried, aan wien ik het geheim, en zyne vergiffenis beloofd heb.

AL-

ALBERTI.

Herinner u, uwe duistere geboorte!

CAMILLE.

Ik verëer die door mynen tegenstand.

ALBERTI.

Waar uit myn goedheid u verhief?

CAMILLE.

Ik billyk die goedheid door de edelmoedigheid van myne gevoelens.

ALBERTI.

Gy verbreekt alle de banden die my met u verëénigden.

CAMILLE.

En ik blyf standvastig. . . oordeel hier uit hoe veel verdienste ik heb van nogthans myn woord te houden, oordeel zelf of ik uwer waardig was.

D U O.

ALBERTI.

Neen, neen, uw hart heeft nooit myn liefde
Op prys gesteld, ondankbaar my beloond. *Vis.*

CAMILLE.

O Wreedart! oordeel zelf myn liefde,
Ik haate u niet, schoon fel door u gehoond. *Vis.*

ALBERTI.

Ik bad u aan!

CAMILLE.

Ik bid u aan!

32 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

ALBERTI.

En ik, ik kan u nog beminnen,
Als de eerste dag van onzen huwlyks- eed.

CAMILLE.

En ik, ik blyf u nog beminnen!
Als de eerste dag van onzen huwlyks- eed.

ALBERTI.

Ik kan u nog minnen, enz.

CAMILLE.

Hoe veel ik immer leed, myn
Liefde bleef my by,

Ik riep, ik blyf u minnen. *bis.*

ALBERTI.

Hoe veel gy immer leedt, uw liefde bleef u by,

En ik, in al myn razerny,

En ik, in al myn jalouzy,

En in myn razerny. . .

Zoo gy slechts wilt, voel ik dat nog myn hart u kan beminnen.

CAMILLE.

Hoe wreed gy immer waart,

Ik voel dat ik altyd zal minnen,

Als de eerste dag van onzen huwlyks- eed.

ALBERTI.

Neen neen, neen neen, uw hart heeft nooit myn liefde,

Dan met de zwartste ondankbaarheid beloond,

Met ondankbaarheid, enz.

CAMILLE.

ô Wreedaart! ô wreedaart! oordeel van myn liefde!

Ik haate u niet, schoon fel door u gehoond.

Helaes! wreede jalouzy!

Rampzalige, razerny.

ô Gy verscheurt, zyn hart,
En gy doemt, hem tot finart.

Rampzalige razerny! *bis.*

Ja daar, ja daar, voel ik al 't geen hy draagt,
Rampzalige, razerny.

ALBERTI.

Gy ô wreede jalouzy!

Rampzalige, razerny!

ô Gy verscheurt myn hart.

Ja daar, ja daar, voel ik hoe gy als slangen knaagt,

ô Gy verscheurt, gy verscheurt myn hart. *bis.*

ALBERTI.

CAMILLE.

'k Heb u bemind!

Gy wordt bemind!

Gy wierdt bemind!

Gy wordt bemind!

Ik bad u aan!

'k Bid u nog aan!

Alleen uw hart, was al myn geluk!

CAMILLE.

En ach! hoe zoet voor myn hart,

Was de eed dier liefde die zoo teder,

Ach met wat vreugd hoorde ik dien weder. *bis.*

ô Wreede jalouzy! rampzalige razerny! *bis.*

Hergeef de kalmte aan zyn hart. *bis.*

Want gy doemt hem tot finart.

ALBERTI.

En die stem, en die toon, brengen de ontroering in myn hart.

Helaes, wreede jalouzy! rampzalige razerny! *bis.*

Ach gy verscheurt myn hart,

Ach gy verscheurt, enz.

CAMILLE.

Levendig, federd een jaar, in dit graf nedergedaald... afgescheiden van de geheele waereld, heb ik zelfs den naam niet eens hooren noemen van een voorwerp, dat zoo dierbaar aan myn hart is. . . Alberti, ach! spreek my van hem; doe dit uit medelyden, spreek my van mynen zoon!

ALBERTI.

Hy betreurt en beschreit u; de tyding van uwen dood wierd op myn bevel verspreid op 't zelfde oogenblik dat gy u hier zaagt opgeslooten. . .

CAMILLE.

Helaes! ik zal hem dan nimmer weder zien?.. Reeds federd zoo veele jaaren van hem verbannen. . . En gy hebt dan nog weder op nieuw eene eeuwige scheidsmuur tusfchen ons beiden opgeheeven!

ALBERTI.

Hoor Camille! deeze dag is de laatste. . . de laatste. Ja, ik kom u myne tederheid of myne haat aanbieden; het geluk, of de gevangenis: gy kunt nog kiezen; 'er is slechts één dag, één uur meer. . . dit is uw vonnis. . . en het myne. . . ik zal dit niet overleeven! . . . maar wanneer dit eens zal uitgesproken zyn, zal niets het meer kunnen veranderen.

CAMILLE, met levendigheid.

En hoe zoudt gy kunnen?

ALBERTI.

Hoor, ik zeg het u; indien gy aan myn' billyken eisch

voldoet, dan suel ik heen, en werp my aan de voeten van den Koning, ik beken hem myn ongeluk, myne jalouzy: ik neem de schuld van alles op my, en ik verklaar aan uwe bloedverwanten, aan de geheele waereld, dat gy onschuldig zyt. . . Maar ik wil ten minsten den verrader straffen, die, door zyne vermetelheid. . . of uwe onvoorzichtigheid. . . (Dat dit een eeuwig geheim voor my blyve.) Alle uwe folteringen en de myne veroorzaakte. . . noem hem my. . . dat hy sterfe! en dat hy 't geheim van uwe vlucht, en van zyne vermetelheid in het graf mede neeme. . .

CAMILLE.

Alberti! indien gy geloof staat aan de onschendbaarheid van den eed dien ik u eenmaal zwoer, indien ik uwer nog waardig ben. . . wat raakt u dan de naam van dien vermetelen jongeling? Verblind door zyne harts-tocht. . . bedroogen in zyne hoop. . . Verdient hy dan nog uwe gramfchap?

ALBERTI.

Gy verschoont hem!

CAMILLE.

Neen, maar ik vergeef hem; Camille kan beter lyden, dan zich wreken.

ALBERTI.

Gy offert dan aan hem uwen echtgenoot en uwen zoon op! . . .

CAMILLE, treurig.

Myn' zoon! . . . Spreek my niet meer van mynen zoon.

56 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

ALBERTI.

Hy bemint u.

CAMILLE.

ô Naauwlyks kon hy my kennen? Hy gelooft dat ik niet meer aanwezig ben, en voorzeker wierd myne nagedachtenis by hem bevlekt.

ALBERTI.

Ik leerde hem die te eerbiedigen. . . hy bemint u. . . hy treurt elk oogenblik dat hy geene moeder meer heeft. . . Ach! Welk eene vreugd voor hem. . . voor u Camille! indien wy beiden vereenigd. . . Camille, laat myn smeeken u beweegen, en Adolphus snelt op dit oogenblik zelfs in uwe armen! . . .

CAMILLE, *met de uiterfte ontroering.*

Hy! . . . Alberti! . . . bedenk dat myne misleide hoop my het leven zou ontrukken.

ALBERTI.

Ik bedrieg u niet; beflis nu wat u te doen staat, of gy wilt dat ik hem by u brenge.

CAMILLE.

Hem by my brengen! . . . Hier! . . . Kunt gy dit aan eene moeder vraagen?

ALBERTI.

Maar bedenk wel, Camille, voor dat gy hem zegt, dat gy hem het leven gaaft, zoo eisch ik, dat gy het besluit neemt van my den verraader te noemen: ik eisch het; wilt gy dit doen?

CAMILLE.

Laat my myn' zoon zien?

ALBERTI.

Uw vraag van hem te zien belooft my te gelyker tyd. . . beraad u wel.

CAMILLE.

Ik gevoel. . . Laat my myn' zoon zien!

ALBERTI.

Ik ga hem haalen... myne blydschap... myne hoop... Camille, ô deeze dag zal ons allen aan het geluk weder geeven.

DERDE TOONEEL.

CAMILLE, *alleen.*

Ik ga myn' zoon wederzien; maar tot welk een' prys! indien Alberti wist wat hy van my eischt; indien hy wist, dat hy, aan wien hy den dood zweert, die neef is, dien hy zoo oprecht bemint! — dien Loredan, dien hy altyd met zoo veel goedheid behandelde; ach! ik ken mynen echtgenoot, niets zou zyne wraak wederhouden. . . en 't is beter alles te lyden, dan hem te noemen. . . Maar, laat ik in dit oogenblik alleen aan het vermaak denken, van myn' geliefden Adolphus nog eenmaal weder te zien.

A R I A.

Gelukkig uur vol zaligheden!

Ik zal hem zien, dien zoon dien 'k minne,

Haast spreekt zyn stem aan 't moederhart,

Ik zal hem zien, enz.

58 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

Wat zoete hoop, ik zal hem zien. *bis.*

Deez' dag vol vreugd vergoedt my al myn smart,

Misfchien zegt hy, ik blyf u minnen,

Misfchien drukt hy, my aan zyn hart!...

Ach! welk een uur voor eene moeder...

Gelukkig lot, wat zaligheden!

Ach myn zoon! myn zoon! Adolphus, myn zoon!...

De vreugd en hoop vervoeren my geheel,

Ik zal hem zien! enz.

Neen thans blyft my een wensch slechts by,

Neen, neen, een wensch blyft my maar by,

Hem zien, omhelzen 'k sterf dan bly....

VIERDE TOONEEL.

ALBERTI, ADOLPHUS, CAMILLE.

Alberti komt binnen, zynen zoon, die geblinddoekt is, by de hand houdende; hy geeft Camille een' wenk van te gaan zitten, en niets te zeggen; zy gehoorzaamt hem, en geeft door haare tekenen het genoegen te kennen, dat zy gevoelt op het gezicht van haaren zoon.

ADOLPHUS.

Waar brengt gy my dan, papa?

ALBERTI.

Zyt gy bang?

ADOLPHUS.

Papa, . . . gy zyt by my!

ALBERTI.

Het is goed kloekmoedig te zyn, maar ik vraag nog meer van u.

ADOLPHUS.

Wat dan?

ALBERTI.

Ik vraag ook bescheidenheid.

ADOLPHUS.

Ik zal alles doen om u genoeg te geeven.

ALBERTI.

Ik denk wel genoeg over mynen zoon, om hem, ondanks zyne jeugd, een geheim van groote aangelegenheid te ontdekken, waarvan myn geluk afhangt.

ADOLPHUS, *met vuur.*

Ô! Papa. . . en gy hebt voor myne onbescheidenheid kunnen vreezen, daar uw geluk 'er van afhangt?

ALBERTI.

Gy zyt nog zoo jong!

ADOLPHUS.

Maar ik heb u zoo lief!

ALBERTI.

Zweer dan, dat gy 'er tegen niemand van zult spreken. . .

ADOLPHUS.

Ik zweer het.

ALBERTI.

By den hemel die uwen eed hoort.

ADOLPHUS.

Aan mynen vader, die het my gebiedt.

AL-

60 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

ALBERTI, tegen Camille.

En gy, herinner u onze voorwaarde. (*Alberti maakt den blindoek van zynen zoon los.*)

ADOLPHUS, verbaasd, hy ziet in 't rond waar
of hy zich bevindt; eene vrouw ziende zitten,
roept hy uit.

Eene vrouw! hier! door welke betovering? Haare
bleekheid... haare droefheid... haare grove kleeding...

ALBERTI.

Beroofd van haare vryheid... eene strenge en wet-
tige straf...

ADOLPHUS, haar beschouwende.

Wat is zy schoon! hoe zachtaartig zyn haare trekken!
hoe spreekend zyn haare oogen!... ach papa! men
heeft u bedrogen; die vrouw kan onmogelyk schuldig
zyn...

CAMILLE, in haare eerste aandoening.

Ach! (*zy houdt op.*)

ALBERTI.

Men beschuldigt haar.

ADOLPHUS.

Dit doen gewis booze menschen, logenaars.

CAMILLE.

(Bemin'lyk kind! hy verdedigt my...) Ik dank u hier
voor (hoe veel genoegen vind ik in hem te zien, in
hem te hooren spreken; en hoe veel kost het my!...)

ADOLPHUS, schielik.

ô Spreek dan voort... (*Zy zucht!... Zy zucht!*
Ach papa! vergun my dat ik haar omhelze.)

ALBERTI, *ontroerd.*

Omhelzen!

ADOLPHUS.

Ach! laat ik haar slechts de hand kuschchen? Vergunt gy my dit Mevrouw?

CAMILLE, *hem met tederheid haare hand toereikende.*

Jal ja, myn. . . dierbaar kind! . . . *(tegen Alberti.)*
(Ik kan, ik kan hem geen' anderen naam geeven.) (Zy omhelst hem, en het kind omhelst haar ook.)

ADOLPHUS.

En! hoe streelend is die naam! . . . met hoe veel gevoel zeide zy. . . myn dierbaar kind! . . . Papa, hoe hartelyk ombelsde zy my! . . . Zie, dit deed my de traanen in de oogen komen. Mevrouw! indien gy niet wel gehandeld hebt, betoon dan spoedig berouw.

CAMILLE.

Beminlyke Adolphus! . . .

ADOLPHUS, *verwonderd en te vreden.*

Hoe! zy weet mynen naam!

CAMILLE.

Ik dank u voor uwen raad; maar geloof dat myn h  rt zoo zuiver is als het uwe.

ADOLPHUS.

Gy ziet het immers nu ook, papa, dat zy onschuldig is — maar, wie heeft u beschuldigd?

CAMILLE.

De uiterlyke schyn, die zoo dikwerf bedriegt.

ADOL-

ADOLPHUS.

Wie heeft u belet u te rechtvaardigen?

CAMILLE.

De goedertierenheid, een streelend gevoel voor een hart dat zich beleedigd vindt.

ADOLPHUS.

En wat voor kwaad durfde men u doen?

CAMILLE.

Ô Een zeer groot kwaad. . . Men heeft my gescheiden van mynen echtgenoot, en van mynen zoon, . .

ADOLPHUS.

Men straft hen dan ook! dit is onrechtvaardig. Dat arme kind, ô hoe beklag ik het! . . . Ach! indien de hemel my myne moeder niet ontruikt had, en dat men my van haar wilde afscheiden. . . gy weent. . . ik ook! . . . Ween dan ook, papa! of ik zal gelooven dat gy geen medelyden hebt.

ALBERTI, *verwonderd en verflagen.*

Adolphus!

ADOLPHUS.

Ô Vergeef het my. . . maar gy hebt uwen zoon, gy gevoelt dus de droefheid eener moeder niet. . . Ik weet niet waarom ik die zoo op het oogenblik gevoelde: ja het was my, als of men my op nieuw kwam zeggen dat myne moeder gestorven was.

CAMILLE, *in tranen.*

Welk eene proef!

ADOL-

ADOLPHUS.
Mevrouw, kan men uw vergifnis niet verwerven, wien moet men daarom vraagen?

ALBERTI, *op een' standvastigen toon.*
Die hangt alleen van haar zelve af.

ADOLPHUS.
Alleen van u zelve! ach! smeek 'er dan om.

CAMILLE.
Zonder schuldig te zyn?

ADOLPHUS, *met veel levendigheid.*
Wat zegt dit? Men zal u uwen zoon weder geeven.

ALBERTI, *op den zelfden toon.*
Nog heden zelfs; zy behoeft slechts den geenen te noemen, die. . .

ADOLPHUS.
Nog heden! ô noem hem dan Mevrouw! ik smeek u dit op myne knieën. (*Hy knielt voor haar.*)

ALBERTI.
Ik smeek u nevens hem.

ADOLPHUS.
Beiden voor u geknielt, gy ziet het, en wy zullen niet opstaan voor dat gy. . . is 't niet waar, papa?

ALBERTI.
Neen, neen, dat zy hem slechts noeme, en alles is vergeeven.

ADOLPHUS.
Alles, alles! gy hoort het; wat zou ik gelukkig zyn, indien ik had medegewerkt. . . indien om mynent wil...
dit

64 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

dit zou het schoonste oogenblik myns levens zyn. . .
Mevrouw, gy zegt niets!

CAMILLE, *met de hevigste smart.*

Groote God! wat moet ik lyden!

ADOLPHUS.

Hoe! zal ik niets verwinnen? . . . myn. . . myn. . .
goede vriend! ô ik zal u zoo liefhebben, ik zal. . .

CAMILLE.

Myn zoon! . . . gy overwint! . . . ja, hy zal alles
weeten. . .

ADOLPHUS, *vervoerd en verwonderd.*

Zy noemt my haaren zoon!

ALBERTI, *in vervoering.*

Zy heeft u genoemd. . . Dit is het bewys dat zy alles
gaat ontdekken, omhels uwe moeder! . . .

CAMILLE.

Ja, ja, gy zyt myn zoon, myn dierbaare zoon. (Zy
drukt hem in haare armen.)

ADOLPHUS.

Mijn Moeder. . . . Gy! . . .

CAMILLE.

Kon ik dit wederstaan? Kom, kom, dat ik u aan myn
hart drukke. . . nog eens. . . ja onôphoudelyk. . . .
(Zy omhelst hem verscheiden keeren.)

ALBERTI.

Camille!

CAMILLE, *zuchtende.*

Ik versta u, . . . ach! indien ik verzekerd ware, dat
de

de afwezendheid, dat uwe achting voor my, hem aan uwe gramfchap kon ontrukken. . .

ALBERTI.

Ik beloof niets: noem hem, of uw zoon is voor u verloren. . .

CAMILLE, neemt hem weder, en drukt hem op nieuw in haare armen.

Hem verliezen! neen, neen, hemel! waartoe moet ik befluiten! ik ga... ik weet naauwlyks meer waar ik ben!
(Men hoort een groot geweld.)

V T F D E T O O N E E L.

ALBERTI, CAMILLE, MARCELLIN.

MARCELLIN, aan een van de deuren.

Mynheer, 'er zyn gewapende lieden aan de deur van het kasteel.

ALBERTI.

Ga heen, of heef voor uw leven!

CAMILLE.

Wat zegt hy?

ALBERTI, met eene gefmoorde ftem.

Ik verbied u uwe ftem te verheffen.

MARCELLIN.

Maar, Mynheer, zy willen inkomen. (Alberti belet zyne vrouw en zynen zoon te fpreken.) Nog meer, 'er is een vreemdeling, genaamd Loredan.

ALBERTI.

Myn neef! . . De hemel zendt hem my hier. . .

E

CA-

66 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

CAMILLE, *ter zyde.*

Loredan terug! wat zou ik gedaan hebben? ô opperste Vergelder onzer daaden! gy beloont myne standvastigheid.

ALBERTI, *tegen Marcellin.*

Zeg hem dat hy kome. . . Camille, deeze dag zal alle myne wenschen vervullen; toef niet langer om dit noodlottig geheim te ontdekken; en dat Loredan de eerste zy die dit hoort, noem dan. . .

CAMILLE, *met standvastigheid.*

Neen, ik kan niet, ik zal hem niet noemen;

ALBERTI.

En gy hebt uw woord gegeven?

ADOLPHUS, *aan haare voeten.*

Mama, gy hebt my beloofd.

MARCELLIN, *achter de deur.*

Ach! Mynheer, 'er is een order van den Koning; men spreekt van eene misdaad. (*Men hoort de klok luiden.*)

ALBERTI, *verschrikt.*

ô Hemel! dat men terstond alle myne bedienden wapene! ik ga. . . Camille, ga naar beneden; en gy, Adolphus, volg my.

ADOLPHUS.

Ik zal haar niet verlaten. . .

ALBERTI.

Mijn zoon!

CAMILLE.

Gehoorzaam, Adolphus.

ADOL-

ADOLPHUS, zyne moeder vasthoudende.

Ik zal u niet meer zien.

ALBERTI, woedend, terwyl hy hem van zyne moeder wil afscheuren.

Myn zoon! . . . ondankbaare zoon! . . . trouwlooze vrouw! . . . (Men hoort op het zelfde oogenblik een groot geraas.)

LOREDAN, staat aan de deur die tegen over is van die, waar aan Marcellin geweest is.

Oom! doe open, ik bid u, doe open.

ALBERTI, met eene gesmoorde stem tegen Adolphus.

Kom. . .

ADOLPHUS, zyne moeder vasthoudende.

Neen, neen, ik kan u niet gehoorzaamen. . . ô! myne moeder, ik wil met u sterven! . . . (Loredan wil de deur open breeken.)

ALBERTI, in de alleruiterste woede.

Wel nu, blyf ga dan met haar naar beneden; maar vrees. . . heeft beiden, dat deeze deur zich nimmer weder zal openen.

Camille en haar zoon gaan naar beneden; hy sluit de yzere tralie, en het schildery, en gaat schielyk de deur openen, die naar het vertrek van Loredan leidt.

ZESDE TOONEEL.

LOREDAN, ALBERTI.

LOREDAN, *zeer ontroerd.*

Ach! myn oom, gy zyt het! maar in wat verblyf, en in welk een oogenblik kan ik u omhelzen.

ALBERTI, *ontroerd.*

Wat willen zy? Maar wat deert u?

LOREDAN.

Gy zelf zyt ontroerd. . . Men beschuldigt u van eene misdaad. . . Indien gy onschuldig zyt, zoo kom u rechtvaardigen.

ALBERTI.

My rechtvaardigen!

LOREDAN.

Ik hoorde spreken van een huwlyk dat in 't geheim was aangegaan; van eene vrouw Camille genaamd.

ALBERTI, *verwonderd.*

Camille!

LOREDAN, *ter zyde.*

Indien dit! . . .

ALBERTI.

Ga voort.

LOREDAN.

Haar onverwachte dood, die voor haare bloedverwanten verzwegen wierd, schynt u te laste gelegd te worden. — Men spreekt ook van een kind, dat, federd eenige dagen, vermist is. — Eene geheele famielje beschul-

schuldigt u; de Koning gebiedt u te Napels te komen.
Ga dan, 'er zyn slechts drie dagen hiertoe nodig...

ALBERTI, *in eene zichtbaare ontroering.*

Drie dagen! . . . geen een. . . de ongelukkigen! de
honger. . . de dood. . .

LOREDAN, *zeer aangedaan.*

Gy raaskalt, oom! . .

ALBERTI, *geheel buiten zich zelyen.*

Luister, luister, Loredan. Indien ik vertrekken
moet. . . dan zal ik moeten gaan. . . de wacht . . . 't
bevel des Konings. . . Maar gy kunt my een' grooten
een' zeldzaamen dienst doen.

LOREDAN.

Gy hebt slechts te beveelen, maar haast u.

ALBERTI, *aan alle kanten rondziende.*

Ó! Ja, want indien zy kwamen! weet dan dat hier...
in een onderaardsch gewelf. . . een slagtoffer van myne
billyke wraak.

LOREDAN.

Een slagtoffer! is zy het. . .

ALBERTI, *met eene ontroerde stem.*

Zoek haar niet te kennen, dit moet gy my heiliglyk
belooven. Dat haar het voedsel gebragt worde, door
u alleen, doch dat dit haar schielyk gebragt worde...
Sederd vier en twintig uren heeft de ongelukkige. . .
een nog zwakker schepsel, en dat my zoo dierbaar is...
spreek niet met hen. . . gy moet de yzere tralie openen,
en op de trappen. . . Daar, daar is de sleutel; neem

70 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

aan, Loredan, neem aan, en luister wel toe. . . 't is
onder deeze zaal. . . hemelt daar zyn zy reeds. . .

*De Lyfwachten moeten op deeze laatste woorden binnen
komen.*

ZEVENDE TOONEEL.

DE VOORIGEN, EEN BEVELHEBBER.

*De Bevelhebber en de Lyfwagten breeken met geweld de
deur open die gesloten is; zy overweldigen de Bedien-
den, die hun den ingang willen betwisten. Alberti
is verbysterd; de soldaaten grypen hem aan, en
beletten hem met Loredan te spreken.*

ALBERTI.

ô God! ô God! waar berg ik my?

LYFWACHT.

Hy is 't, hy is 't, 't is Alberti.

LOREDAN.

Zegt my, wat heeft hy toch misdaan?

ALBERTI.

Neen, neen, ik blyf hier vry —

Met welk een recht mishandelt gy my?

LYFWACHT.

ô Ja terstond, komt, vat hem aan. *bis.*

Aan Camille en aan zyn' zoon benam hy 't leven.

LOREDAN.

Aan Camille! ô spreek!

ALBERTI.

Helaes! helaes! een woord! een woord?..

DE BEVELHEBBER.

Neen, neen, neen, neen, neen, gy moet voord. *bis.*

Gy moet voord, kom, toef niet meer;

De Vorst gebiedt, niets kan u baaten,

Gy moet voord — geen weêrstand meer.

ALBERTI.

Een oogenblik, ach, welk een smart!

Moet ik helaes! voor altyd hen verlaaten?

Een oogenblik, ach, welk een smart!

LOREDAN.

Een oogenblik, ach, welk een smart!

Hy zegt my niets, moet my verlaaten.

CHORUS.

De Vorst gebiedt, niets kan u baaten,

Neen, neen, neen, neen, de vorst gebiedt. *bis.*

ALBERTI.

Een woord, een woord, myn vriend!

Ik moet ze aan u thans overlaaten. *bis.*

LOREDAN.

Hy zegt my niets, moet my verlaaten.

Zeg my, ach spreek, zeg my, ô spreek,

ALBERTI.

Ach wy moeten scheiden. *bis.*

CHORUS.

Ja gy moet scheiden. *bis.*

72 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

ALBERTI.

Wat finart, helAES! (wy gaan fcheiden.) *bis.*

LOREDAN.

Wy gaan, helAES! (wy gaan fcheiden.) *bis.*

CHORUS.

Ja draal niet meer, gy moet fcheiden.

Men fleept Alberti weg.

Ja zoo, terftont!

AGTSTE TOONEEL.

LOREDAN, MARCELLIN, CHORUS, DE
DIENSTBODEN.

MARCELLIN.

Wat diep geheim! zou 'k waakend droomen?

Die fteutel, hoe zal 'k by haar koomen?

Camille! Camille! waar vind ik haar? *bis.*

Daar ze allen byftand derft —

En toef ik lang, hy zei, Camille! ja, zy fterft..

MARCELLIN.

Komt, vrienden, komt, vlucht meê van hier!

Verlaat, deez' plaats, ik vrees men zal ons vatten.

LOREDAN.

Myn vrienden! ach! ach, hoort naar my!

CHORUS.

't Is wel jammer, men zou hem eerlyk fchatten.

Maar als hy fchuldig is, komt hy niet vry.

LOREDAN.

Die sleutel! zegt, kent gy die niet?
 Kan niemand my hier bericht geeven?
 Vrienden! ach verneemt, eer dat gy vliedt,
 Dat hier een' vrouw reeds ligt te sneeven!
 Een' vrouw ligt hier te sneeven, in een gevangenis...

CHORUS.

Hoe eene vrouw! hier is geen vrouw! gy hebt mis.

LOREDAN.

Een' vrouw ligt hier te sneeven.

CHORUS.

Een vrouw, enz.

Zoeken wy haar,

Redden wy haar!

MARCELLIN.

En wat heeft hy met 't kind gedaan?

LOREDAN.

Gewis bragt hy hun 't voedzel zelven

In deezen kerker aan.

In eene duistre plaats, hier onder deez' gewelven,

Ja in dit hol bragt hy hun 't voedzel aan.

CHORUS.

Hoe in een hol bragt hy hun zelven

Ook daaglyks 't voedzel aan?

LOREDAN.

't Is onder deez' gewelven,

Helâest! hoe komen wy 'er nog by?

Rampzalig kind! . . . Arme moeder! . .

Hoe bitter is uw lyden! . .

CHORUS.

Onder deez', enz.

L O R E D A N.

Ach! beiden dus vergaan!..

Rampzalig kind! . . . Arme moeder!..

Chorus. Langzaam, doch luid.

Rampzalige offers! die lydt,

En ter dood veroordeelt zyt —

o Antwoordt, waar gy zyt,

*Zy luisteren allen met het oor op den grond, eene
spoedige en yslyke stilte.*

Ons hart is u gewyd. . .

Geest antwoord. *bis.*

Recitativ.

Welk een zwygen! *bis.*

Rampzalig, enz.

Laat hoop ons niet begeeven!

o Wilt op nieuw beginnen,

Het zal gelukkig gaan, het zal nu beter gaan.

L O R E D A N.

Laat moed ons zaam verbinden!

De hemel die ons hoort,

Kan ons een' ingang doen vinden —

Komt voort op 't oogenblik! —

Wy gaan, te zasm, een' ingang zoeken

Houdt maar moed! *bis.*

De hemel staa ons by. . .

*Hier wapenen zy zich allen met flambouwen en
gereedschappen om te breeken.*

Einde van het tweede bedryf.

DERDE BEDRYF.

Het tooneel verbeeldt een Onderaardsch Gewelf; 'er hangt een lamp in 't midden; aan de linkerzyde ziet men een trap, die door eene yzere tralie is afgesloten, dat is te zeggen, dat men nu het gewelf van binnen ziet, 't geen men eerst van buiten gezien heeft; 'er is een groot vallicht aan het einde, met doorgeslagene yzere tralien.

EERSTE TOONEEL.

CAMILLE, ADOLPHUS.

CAMILLE, zit op een' ouderwetschen leuningstoel,
haar zoon zit op den grond, ky ligt met het hoofd
op den schoot van zyne moeder.

Helâes! het uur is reeds voorby. . . de geheele nacht is verlopen! . . . en niemand opende deezen kerker, om my het geringe voedsel te brengen dat tot hiertoe myn rampzalig leven verlengde. My dacht ik hoorde gerucht! . . . een geschreeuw dat ver af! . . . dat verschrikkelyk was! . . . de verbaazing. . . myne uitgeputte krachten beletteden my te antwoorden. . . Indien die lyfwacht, indien myn echtgenoot, wetende dat Loredan. . . indien eenig nieuw ongeluk dat ik niet durf voorzien. . . hemel! . . . voor altyd in dit aklig graf opgesloten, stervende van droefheid. . . van ongerustheid. . .

76 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

heid. . . van honger. . . δ indien ik ten minsten alleen ware! . . . , maar dit kind! . . . Ik moet dit noodlottig voorgevoel van my verwyderen. De hemel waakt voor de onschuld! δ hy schenkt my mynen zoon weder, en hy deed dit niet, om hem voor myne oogen te doen sterven.

R E C I T A T I F.

CAMILLE.

δ Hemel! schoon myn rampspoed groeide,
Eerbiedig ik wat gy besloot;
De vreugd eens moeders waar' te groot —
Zoo aan ons oog geen traan ontvloede,
Maar daar 't moet zyn... ben ik te vreên.

A R I A.

Myn kind! dat op myn knieën rust,
Daar ik die zachtiens doe bewegen,
Hy rust, zyn hart klopt 't myne tegen,
By schynt in diepe slaap gefust —
Slaap zacht! slaap dierbaar kind! 'k moet u omhelzen.
Ach, ik voel nu geheel verrukt —
Dat ik den zwaarsten ramp kan tarten,
Nu gy, myn zoon! myn kusjes plukt...

Deeze lamp, die welhaast zal uitgaan, kondigt my aan,
dat 'er verscheiden uren verlopen zyn, sedert dat
wy hier beiden zyn opgesloten. . . eene heimelyke
angst. . . maar myn zoon wordt wakker, ik moet hem
dit niet laten blyken.

ADOL-

ADOLPHUS.

Hoe! mama, ik ben, dan terwyl ik met u sprak, in slaap gevallen.

CAMILLE.

Ja, en ik heb met u gesproken, zonder u wakker te maaken.

ADOLPHUS.

Ik heb lang geslaapen, en dit heeft my goed gedaan.

CAMILLE.

Ik zag u aan, en dit deed my goed.

ADOLPHUS, *heen en weder gaande.*

Mama, is het hier nooit dag?

CAMILLE, *zuchtende.*

Nooit. . .

ADOLPHUS, *met levendigheid.*

Ô Ik verlang dien nimmer weder te zien dan met u. . .
(*Hy staat dicht by de trap.*) Gy zeidet dat men u van tyd tot tyd eenig voedsel. . .

CAMILLE, *wanhoopend.*

Men heeft niets gebragt.

ADOLPHUS, *met levendigheid.*

Ach! ach! 't is niet dat ik iet noodig heb. . . Mama! Ô bedroef u niet. . . 't is niet mogelyk dat papa ons altyd hier zal laaten.

CAMILLE.

Hy zal 'er u niet laaten.

ADOLPHUS.

En u wel! . . . Ô dan zal. . . maar zeg my, Heve mama! waarom hebt gy niet gedaan, het geen hy van u eischte?

CAMILLE.

Myne bekentenis zou een' man ongelukkig gemaakt hebben, die meerder onvoorzichtig dan misdaadig was; evenwel, zou myne liefde voor Alberti. . . voor u, mischien alles overwogen hebben. . . mischien zou ik de zwakheid gehad hebben van hem te noemen, wanneer een enkel woord, dat ik hoorde uitspreken, my voor de yslykheid van het naberouw spaarde: welke gevolgen dit ook moge hebben, ik zal my verheugen, myn zoon! indien gy door myn voorbeeld leert, dat men alles moet opofferen om zyn gegeeven woord te houden.

ADOLPHUS.

Ô Mama! waarom deedt gy hem dien eed?

CAMILLE.

Hy had my het leven gered.

ADOLPHUS, *met levendigheid.*

Hy had u het leven gered! Ô hoe bemin ik hem! laat ons liever sterven, dan hem te ontdekken.

CAMILLE.

Gy laakt my dan niet meer?

ADOLPHUS.

Ik bewonder u: hoe deugdzaam zyt gy! . .

CAMILLE, *zuchtende.*

Mogt gy u dit somtyds te binnen brengen!

ADOLPHUS.

En ik wil u naarvolgen.

DUO

D U O.

CAMILLE.

Neen, neen, geen moeder kon ooit roemen
Op een zoo lief beminlyk kind. —

ADOLPHUS.

Zeg die zyn moeder teêrer mint,
Wien rampspoed naauwer aan zyn moeder bindt;
Ik durf myn hart gevoelig noemen,
Myn hart gevoelt het in dit uur. *bis.*

CAMILLE.

Als wy voor ramp en traanen zwichten,
Dan stilt de hemel onze smart;
Hy schenkt ons uren, dat ons hart
Door zoete vreugd zich voelt verlichten.
Ik ben ze aan u, aan u verpligt....

ADOLPHUS.

Ik ben ze aan u verpligt Mama.

CAMILLE.

Ik ben ze aan u, myn zoon!
Ik ben ze aan u alleen verpligt.

ADOLPHUS.

't Is aan u Mama!...

CAMILLE.

ADOLPHUS.

	<i>hard.</i>	<i>ter zyde.</i>
Ontveinzen wy hoe veel ik ly,	Ja 'tis by u,	Welk een smart
Geen straal van hoop blyft meer	<i>luid.</i>	<i>ter zyde.</i>
by! . . .	o dit gevoel,	Verstyft myn
		hart.

CA-

80 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

CAMILLE.

Ik vind by u een oogenblik,
geluk,

ADOLPHUS.

Ik gevoel nu nog een oogenblik,
geluk,

CAMILLE.

hard. *ter zyde.*
Ja 't is by u, Welk een smart!

hard. *ter zyde.*
ô Dit gevoel, Verstyft myn hart.

CAMILLE.

Ach welk een schrik!
Wat yslyk lot!

CAMILLE.

ô Ja by u, is al myn geluk.

ADOLPHUS.

hard. *ter zyde.*
Ja 't is by u, Welk een smart!

hard. *ter zyde.*
ô Dit gevoel, Verstyft myn hart.

ADOLPHUS.

Een oogenblik,
Vergeet ik 't lot.

ADOLPHUS.

ô Ja, by u vind ik myn geluk.

*Zy zwygen beiden stil met eene ongerustheid, welke
zy trachten te verbergen.*

ADOLPHUS, *ter zyde.*

Ik weet niet wat my scheelt. . . eene zwakheid. . .
eene koude! ô! Indien zy het bemerkte. . .

CAMILLE.

Gy wordt bleek, myn zoon!

ADOLPHUS, *flauw wordende.*

Neen, mama. . . ik ben wel. . . zeer wel. . . ik
verzekert het u.

CAMILLE.

Gy bedriegt my. . . uwe yskoude handen. . . dier-
baar kind! . . de bedomptheid. . . de honger.

ADOL-

ADOLPHUS, *zich in haaren boezem werpende.*

Gy lydt dezelfde rampen als ik; waarom kan ik die niet even zoo goed, als gy verdraagen?

CAMILLE.

Ik ben gewoon aan de vochtigheid van dit gewelf, maar gy. . . uwe jeugd! (*De handen ten hemel heffende.*) Opperste Bestierder van ons lot! heb medelyden met een ongelukkige moeder; schenk my krachten, om dit arme kind te verwarmen. (*Zy verwarmt zyn handen met haaren adem.*)

ADOLPHUS, *met een zwakke stem,*

Mama, wordt niet mistroostig, ik heb nog krachten. . . Ik heb nog. . . (*Zyne stem verflaauwt geheel.*)

CAMILLE,

Hy bezwynt! wat zal ik doen? Myn zoon! . . Adolphus! (*Zy doet moeite om hem te doen bekomen.*) (*Met vreugd.*) Hy drukt my de hand. . . hemel! hy laat die weder los. . . hy sterft. . . ô wanhoop! ik ben moeder; ach! ik gevoel het, ik ben moeder! . . . Maar welk een schynfel! . . . nooit drong hier een dergelyk licht door. . . zou men komen. (*Het zyn de flambouwen die men voorby de vallichten van het onderaardsch Gewelf draagt.*) Myn zoon! (*Zy drukt zyne handen.*) Kom weder by; ô zie. (*het kind ligt even het hoofd op.*) Alles verdwynt. . . alles. . . (*De lamp gaat uit.*) Deeze lamp die uitgaat! De duisternis vermeedert nog de yslykheid. . . Alberti! . . . , Loredan. . . kom my te hulp. . . (*Zy is wanhoopend.*) 'Er is geene hoop meer. . . geene. . . hoop. . . meer. . . omhels my myn zoon! . . . druk my

82 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

my in uwe armen, en laten wy te samen sterven. (Zy strengelen hunne armen in elkander, en 'er heerscht eene vreeslyke stilte.) (De muziek speelt en kenschetst hunne angstvalligheid) Hoor ik niet kloppen? . . . 't Gewelf weêrgalmt. . . ô! ja, ja. . .

Hoort gy dit?

LOREDAN, zonder gezien te worden.

Camille! Camille wy komen u redden!

Zy verzamelt alle haare krachten, en neemt Adol-
plus in haare armen.

CAMILLE.

Ach! redt eerst myn' zoon,

Hier is hy, hier ben ik.

Zy valt in onmagt. Adolplus zyne moeder ziende
bezwymen, knielt, en bidt voor haar.

ADOLPHUS.

Mama! Mama!

S O L O.

ô Hemel! die op de onschuld let!

Verhoor myn beê, ô Albehoeder!

Beschermmer die op de onschuld let,

Verhoor myn smeeken voor myn moeder!

Gedurende de laatste regels bekomt Camille weder

en zingt, doch met eene zeer slaauwe stem.

Verhoor, verhoor ô Albehoeder!

Ach! verhoor de wensch van eene moeder!...

De

De steenen vallen af, het vallicht stort in, Camille door schrik bevangen, geeft een gil, en denkt slechts om haaren zoon te bevryden, die van zyn' kant alleen voor haar heeft. De werklieden met de flambouwen, voldaan, van in hunnen arbeid geslaagd te zyn, staan stil, en zetten zich kringsgewyze op de afgevalle puinen neder. Loredan gaat naar beneden, vliegt, snelt — en werpt zich aan de voeten van Camille.

HET GEHEELE CHOOR.

O Hemel! die op de onschuld let,

Gy hoort ons smeeken Albehoeder!

Gy kroont de wensch van ons gebed,

Wy redden nu, en zoon, en moeder!...

LOREDAN.

Camille! . . . gy zyt de vrouw van Alberti! . . . Ach!
nu zie ik, . . .

CAMILLE.

Loredan! . . . myn verlosfer! . . . maar ook de oor-
zaak van al myn lyden!

LOREDAN.

Ik kom 'er een einde van maaken.

CAMILLE.

Ach neen! nooit. . . en myn echtgenoot!

LOREDAN.

Een bevel van de Koning voert hem naar Napels;
men beschuldigt hem van uwen dood.

CAMILLE.

Kom, snellen wy tot hulp.

F 2

TWEE.

24 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

TWEEDE TOONEEL.

DE VOORIGEN, LAURETTE.

LAURETTE, *schielyk inkomende.*

Hy keert terug. Zy keeren allen terug.

CAMILLE.

Alberti?

LOREDAN.

Hoe?

LAURETTE.

Toen hy zag dat hy u in dit Onderaardsch Gewelf moest laten; toen hy overdacht dat Mynheer, aan wien hy slechts eenige weinige woorden had kunnen zeggen, 'er mischien den ingang niet van zou kunnen vinden; dat zyn zoon, dat zyne vrouw. . . behield het medelyden de overhand. Dat zy leeven! riep hy uit. . . dat zy beiden leeven! . . . ik wil hen redden, hen gelukkig zien en sterven. . . hy bekende alles; en ziet, nu brengt men hem op het oogenblik weder.

DERDE TOONEEL.

DE VORIGEN, ALBERTI, DE BEVELHEBBER,
DE LYFWAGTEN, DE BEDIENDEN, FABIO.

ALBERTI.

Myne vrouw! myn zoon! hier zyn zy beiden, ik wil hen niet meer verlaten.

DE

DE BEVELHEBBER.

Uw echtgenoot beschuldigt u, hy deed meer, hy strafte u: indien gy onschuldig zyt, kan niets hem rechtvaardigen, en ik word zelf zyn beschuldiger.

CAMILLE.

Indien ik onschuldig ben! . . . heeft Alberti. . .

DE BEVELHEBBER.

Al de strengheid der wetten verdiend.

CAMILLE, *in onmacht vallende.*

Ach! ik ben schuldig. . .

ALBERTI, *met veel levendigheid.*

Neen, zy die, in dit oogenblik, kan toestemmen dat men haar eer verdenke, om my hier door te redden; zy, die zich heeft kunnen opofferen, om haaren eed niet te breeken, verdient gewis, dat men haar gelooft, wanneer zy verzekert dat zy niet schuldig is.

LOREDAN.

O Weet dat. . .

ALBERTI, *aan de voeten van Camille.*

Maar gy, zult gy my vergeeven? . . . Ach! gy moet my haaten.

CAMILLE.

Nooit. Zyt gy zyn vader niet?

ALBERTI. 2

Dierbaare Camille!

LOREDAN.

't Is op my, op my alleen, dat al de strengheid der wetten moet nederdaalen; ik ben het, die al hunne ongelukken veroorzaakte.

36 CAMILLE, OF HET ONDERAARDSCH GEWELF.

ALBERTI.

Hoe! gy zyt het? . . .

LOREDAN.

Ik was onkundig van uwe verbintenis.

ADOLPHUS.

Papa, hy heeft Mama het leven gered.

ALBERTI, tegen Loredan.

Deeze dienst wischt alle uwe verongelykingen uit.
Myne vrienden, help my om de myne te herstellen.

LOREDAN.

Laat ons naar Napels vertrekken; komt, spoeden wy
ons om Alberti te verontschuldigen.

CAMILLE.

Ja; maar voor dat ik dit gewelf verlaat, alwaar ik
zoo veele traanen stortte, vergun my dat ik myn ge-
voel opvolge. . Ik dank u, ó weldaadige Bestuurer van
myn lot! dat gy my te gelyk myne eer, mynen echtge-
noot en mynen zoon hebt weder gegeeven.

Zy knielt vooraan op het tooneel.

S O L O.

ó Opperheer! ó Albehoeder!

'k Heb u vermurwt door myn gebeden;

Gy redt nu zoon, en moeder! . . .

Welk een uur, ach wat geluk,

'k Heb u vermurwt door myn gebeden! . . .

CA.

CAMILLE EN ADOLPHUS.

o Dag vol reine vreugd! verruklyk uur!
Ach wat genot fchenkt my Natuur,
Wat zalig uur! wat tederheden,
Men zing! men viere ons geluk! . . .

LAURETTE.

Bezing, bezing onze Meestresfe.
Men zing, men vier' haar geluk.

C H O R U S.

Bezing, onze Meestresfe.
Men zing, enz.

Einde van het derde en laatste bedrijf.

CAMILLE M. ADOLPHUS

